

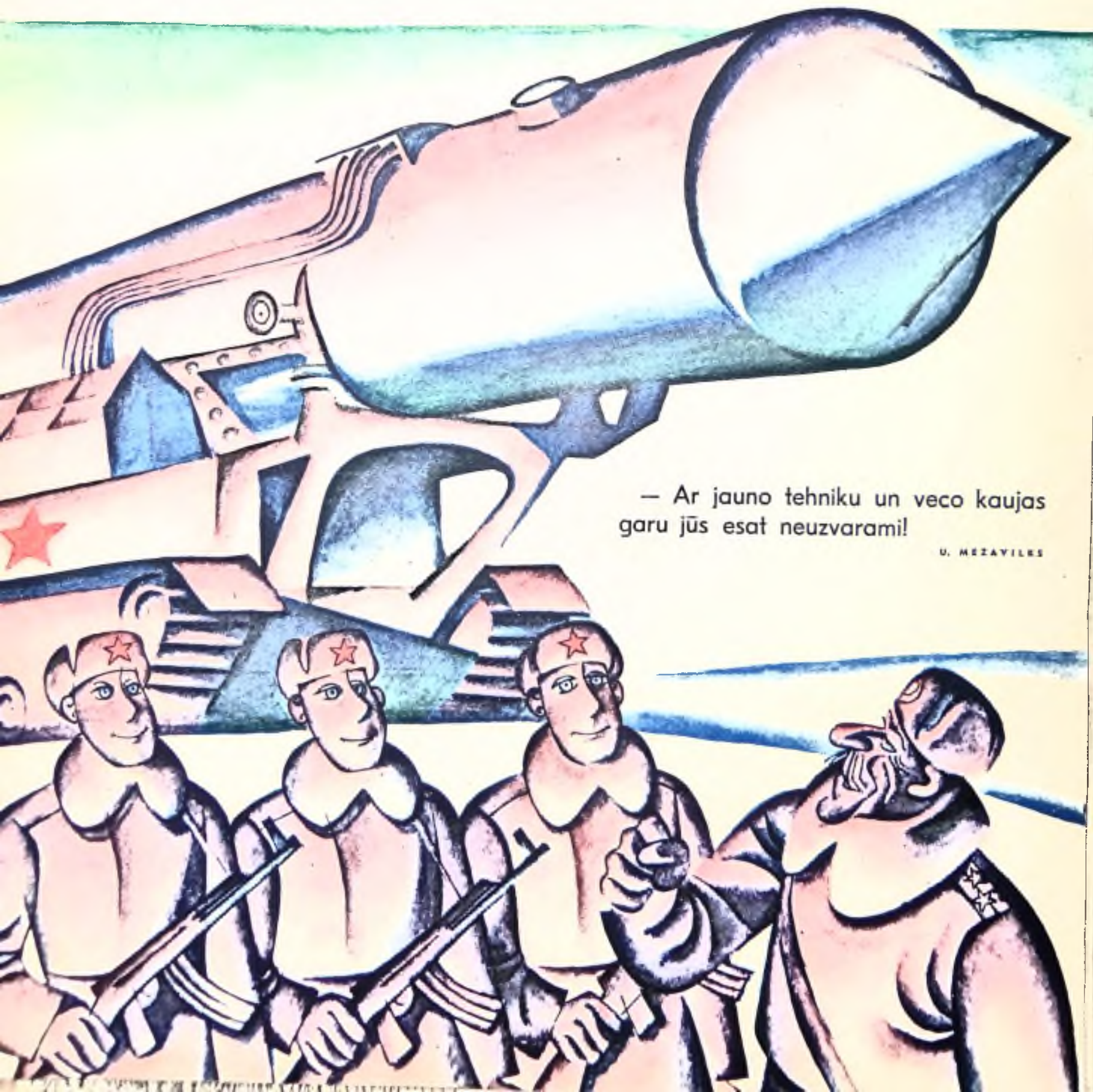
DADZIS

1975

4

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠI.
LATVIJAS KP CK
IZDEVNIECĪBA
RĪGĀ.

Nr

— Ar jauno tehniku un veco kaujas
garu jūs esat neuzvarami!

U. MEZAVILKS

MODES SKATĒ

Nesen sieva mani pierunāja apmeklet modes skati. Gribot kaut ko šūt, bet nezinot, kā. Vīrieša gaume neesot zemē metama. Un tā nu mēs ejam no viena manekena pie otra. Skaisti un ērti apģērbi paraugi. Tikai viena parauga šini apģērbi skatē trūka — karavīra pelēkā šinela. Žēl gan. Tieši ar šo modeli es šoreiz būtu uzsācis skati, un mans stāstījums tad skanētu apmēram tā:

— Karavīra šinelis. Padomju karavīra ikdienas apģērbs. Valkājams kopā ar galvas segu, pie kuras piesprausta sarkana zvaigzne. Lieliski harmonē ar strādnieka un lauku darba cilvēka kombinezonu. Demonstrēts daudzās Eiropas valstīs. Karavīrs šini tērpā izpelnījies ordenus un medaļas. Formas tērpā neatņemama sastāvdaļa ir zābaki. Tanis karavīrs no staigājis uzvaras ceļu no Maskavas līdz Berlīnei. Protams, vajadzības spiests...

Karavīra šinelis... Tā šinela jaunākais brālis, kuru kopā ar Goda sarkanarmieša gramatinu uzdāvināja Ļeņinam. Kā viņš par to priecājās! Un lepojās! Stingrs tērpis, brīvs piegriezums. Brīvs kopš 1917. gada.

Pelēkais šinelis ir viens no pirmajiem apģērba gabaliem, ko saņem jauniesauktais. Tani tērpies, jauneklis raugās no fotoattēla, kas celto pie tēva, mātes, ligavas...

Ik dienas pastnieks atnes uz kazarmām desmitiem dažādas krāsas aplokšņu. Karavīriem raksta māmuļas, brāļi, meitenes. Vēstules cita par citu mīļakas. Labi padomi, labi vēlējumi. Arī par darbu stāsta. Nesen kareivis Jānis saņēma vēstuli no savas meitenes. Komjauniete, pirmrindiece. Raksta, ka esot aprēķinājusi savus spēkus un šā gada uzdevumu gribot paveikt piecos mēnešos... «Vai tu, Janci, savu divu gadu plānu nevarētu izpildīt kaut vai gadā?» panaivi jautā meiča. «Spriežot pēc vēstuli saturu, tu esi teicams kareivis. Tāds, kādam jābūt...»

Meičai taisnība. Mūsu puisi pelēkajos šinēlos lieliski pārzina sarežģīto kaujas tehniku. Un ne tikai to vien. Kad Parīzē viesojās Aleksandrova vārdā nosauktais Sarkankarogotais dziesmu un deju ansamblis, turienes avīzes rakstīja: «Generāļa Aleksandrova kareivji okupējuši Parīzi! Bet tas ir vienīgais okupācijas veids, kas mums sagādā prieku!» Visas Anglijas avīzes ievietoja sajūsmas pilnas recenzijas par mūsu armijas dziedātāju un dejojāju viesošanās. Tikai vienā avīzē bija rakstīts: «Neejiet, neskatieties, tie nav ne dziedātāji, ne dejojāji. Tie ir spiegi!» Nākošajā dienā cita avīze atļojas: «Ja tā dzied un dejo spiegi, tad pamēģiniet iedomāties, kā dzied un un dejo Aleksandrova ansamblis!»

Karavīra šinelis... Mūsu miermīlīgais cilvēks to ir gērbis mugurā ne vienreiz vien. Kādos tik nolūkos nav nākuši iekarotāji! Vieniem kārojās pēc mūsu zemes, citi gribēja izpelnīties krustus. Nu, ko darīt? Saņēma gan zemi, gan krustus uz tās. Kad būsit Maskavā, noteikti iegriezieties Padomju Armijas muzejā. Paskatieties, kāda tur ir trofeju karogu kolekcija. Protams, vajadzības gadījumā var atrast vēl kādu brīvu vietu...

Mūsu zeme — jauna zeme! No tiem, kas šogad svinēs Uzvaras trīsdesmito gadadienu, lielum lielā daļa iesaļos 21. gadsimtā! Paskatieties, cik pie mums ir divdesmitgadīgo! Šad tad nākas dzirdēt: «Ko no tāda var prasīt? Viņam tikai divdesmit. Paaugsies, pieņemsies prātā!»

Divdesmitgadīgais Sverdlovs vadīja Urālu boļševikus. Viņa vienaudzis Frunze komandēja Presnā barikāžu kaujiniekus. Divdesmit viena gada vecumā Ļeņins pabeidza universitāti un pārliecināti gāja iekārtā revolucionāra ceļu, un viņam sekoja miljoni. Protams, tie ir izcili piemēri. Bet piemēri ir un paliek piemēri!

Kam seko jaunais cilvēks? Kam grib līdzināties? Mēs, gribam, kaut kam labam, izcilam, skaistam. Un arī varat būt labi, skaisti, dārgi, to mūsu jaunieši pieņem kā dāvanu un prātīgi vienmēr.

V. LANDO

Smaidi armijas ikdienā

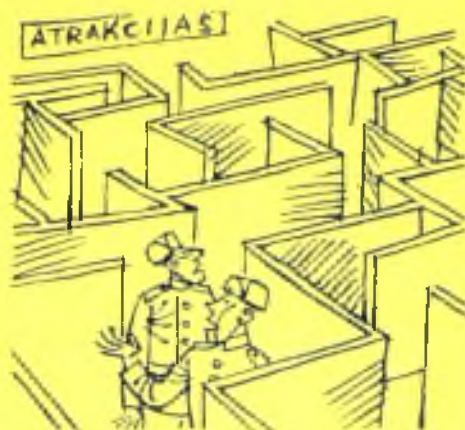
Gods nav pogas: aptraipīsi, ar asidolu nenofīrīsi.

Varoņi arī sāka ar mācību uzbrukumiem.

Mīlestība nav katliņš — nepazaudēsi.

Kaujā visbīstamākais ir bailes.

Līdzināties pirmajam — apsveicami, bet kļūt pirmajam — vēl labāk.

— KUR TAVA KARAVĪRA APĶĒRTĪBĀ MUMS TAČU BEIDZAS ATVAĻINĀJUMS.
U. MEŽAVILKS

Seržants: — Kareivī Vīlciņ, kam jāpievērš īpaša uzmanība, tīrot šauteni!

Kareivis: — Numuram, — lai neiztīrītu cita kareivja šauteni.

Kareivis veikli pārlēca pār sētu. Te, kur gadījies, kur ne, stāvē staršina. Kareivis neapjucis ziņo:

— Brīvo laiku izmantoju treniņiem šķēršļu joslas pārvēršanā...

— Malacis! Bet tagad: «Apkārt griezties! Pāri sētai un uz kazarmām!»

Šoreiz šķērslī kareivis pārvērēja vēl veiklāk.

— Kāpēc tu esi nocirpis matus uz nullitīti? Tev taču ir tiesības valkāt garus matus.

— Lai mani uzskatītu par jaunkareivī. No tā mazāk prasa.

V. ĀKIS

BEZ VĀRDIEM
U. MEŽAVILKS

UZRĀDIET DOKUMENTUS!...

Sevastopole, 1941. gada jūnijs.

Zili mundieri, uz piedurknēm uzšuves, cepures ar «krabišiem», makstis pistoles, un, skat, vakardienas civilie inženieri pārvērtušies līdz nepazīšanai. Pagaidām, protams, tikai ārēji, jo līdz šim mūs ar jūru bija vienojusi tikai jūras slimība.

Drīz tomēr noskaidrojās, ka šī slimība mūs neapdraud, jo esam ieskaitīti nevis kaujas kuģu apkalpē, bet gan sauszemes dienestā — sakarniekos. Es vairs neesmu augstsprieguma laboratorijas vecākais inženieris, bet rotas komandieris.

Par Sevastopoli daudz dzirdēts, daudz lasīts, bet redzu to pirmo reizi. Noskaņojums pilsētā saspringts. Visi brīdināti — gaidāms ienaidnieka gaisa desants, var parādīties arī atsevišķi izpletņu lēcēji; tie droši vien bus pārgērbti mūsu formas tērpos. Ielās — ik uz soļa patruļas. Īpaši aktīvas ir namamātes ar gāzmaskām pie sāniem. Vakara viena no tām diezgan stipri paraustīja aiz bārdas mūsu ārstu. Viņai likās, ka bārda pielīmēta.

Mums preti nāk cienījama izskata komandieris. Jau īstā lēmī redzam, ka viņam vairāk uzšuvju nekā mums. Es un mans ceļabiedrs — leitnants Gedima — sveicinām komandieri, kā pienākas pēc reglamenta. Viņš atņem sveicienu. Bet kas tad tas?

Apstājamies, saucukstamies un pieņemam lēmumu: šis komandieris jāizseko! Viņš pa labi, mēs arī, viņš pa kreisi, mēs tāpat. Laikam pamanījies, ka sekojam, sāc atskatīties. Mūsu aizdomas augtīn aug.

Nolemjam pārbaudīt viņa personas apliecību. Pieliekam soli. Aiz pagrieziena ieraugām patruļu — divi matroži un vecākais leitnants. Jo labāk. Pretošanās gadījumā palīdzība garantēta.

Dīvaini — patruļētāji, aizdomīgo tipu ieraudzījuši, sāk iet parādes soli.

Apturam patruļas komandieri.

— Piedodiet, vai jūs nepamanījāt, ka tā cilvēka cepure neatbilst formai? Vīrs naga kaut kādi neredzēti spožumi. Vajadzētu pārbaudīt...

Vecākā leitnanta acis gandrīz no pieres lec ārā.

— Ko? Vai tad jūs nekad neesat redzējuši kontradmirāli? Uzrādiet dokumentus!...

SMIETIES VAI RAUDĀT?

Novorosijska, 1942. gada augusts.

Jaļ sen ievērots: ja ar sviestu apziests maizes rieciens kritis zemē, noteikti sviesta puse būs apakšā. Kāpēc? Ej nu saziņi, neatminama mikla. Šī mikla man ienāca prātā, tiklīdz sākās kāskrustaino bumbvedēju uzlidojums. Ja tie meta uz pilsētu kaut vienu bumbu, tā noteikti trāpīja mūsu telefona vadus. Bet, tā kā Novorosijskai diendienā uzlidoja ne viena vien lidmašīna un meta ne vienu vien bumbu, sakarniekiem par darbu trūkumu nenācās sūdzēties.

Vienu vakaru uzlidojums bija īpaši sīvs. Tas izsita no ierindas gandrīz visus līniju sakarus. Visvairāk bija cietis pilsētas elektrostacijas rajons.

Kad izskanēja gaisa trauksmes atsaukuma signāls, remonts tuvojās nobeigumam. Uzlekušais mēness apgaismoja baismīgu sabombardēto māju ainavu.

Mans skatiens apstājās pie sagrautas mājas, no kuras bija saglabājusies viena siena, kāpnītes un ieejas durvis.

Padzirdējis šņukstus, sāku raudzīties — no kurienes tie nāk? Ieraugu: stāv divas meitenes vienās kleitīnās.

— Biedri komandieri! — viena mani uzrunā. — Sakiet, ko mums darīt, — smieties vai raudāt?

PIEZĪMĒM

— Mēs esam evakuēti, — otra sak skaidrot. — No Nikolajevas. Mēs tani mājinā dzīvojam. Dienā, protams, darbā, bet vakaros ne soli ārā. Šovakar pirmo reizi aizgājām apraudzīt savus novadniekus. Tur mūs pārsteidza trauksme. Kad tā beidzās, steigāmies šurp, bet no mājas, redzat, kas palicis pāri. Nav vairs ne jumta virs galvas, ne mantīnu. Sakiet nu, ko mums darīt, — smieties vai raudāt?

— Smeijieties, meitenes, smejieties! Jums ir laimējies!...

Daudz ko ir nācies redzēt kara laikā, bet tādu deju uz drupu lona mēness gaismā redzēju vienu vienīgu reizi.

Stiežos pie savas pusotrtonnīgās. Puiši jau bija iekrāvuši vadu spoles un sēdēja kravas kastē. Šoferis iedarbināja motoru un aicināja mani kabinē. Te es, uzlēcis uz kāpšļa, mežonīgi iekliedzot:

— Gāzi, ātrāk gāzi!...

Aizbraukuši mazu gabaliņu, apstājamies.

— Skatieties!...

... Tieši tanī vietā, kur stāvēja mūsu mašina, rēgojās zemē iestrēgušas laika degļa bumbas stabilizators.

Šoreiz bija pienākusi mūsu kārta smieties.

OŽAS METODE

Geleņdzika, 1943. gads.

Vai zināt, kādas raizes kara laikā ir sakarniekiem, ja iziet no ierindas raidstacijas? Es nedomāju tās, kuras uztur sakarus ar aviācijas divīzijām un augstākiem štābiem.

So raidītāju vietā var uzstādīt rezerves aparātus, un sakari atkal būs kārtībā.

Cita lieta ir ar štāba raidītāju. To bieži izmanto pats komandieris, vadot gaisa kaujas.

«Sestais, pa kreisi mesers!... Tā, tā, laidies pakal... uguni... dod... vēlreiz... braši... malacis... apsveicu ar Sarkanās Zvaigznes ordeni!...»

Nu, lūk, ja šis raidītājs atsakās darboties, štāba operatīvais dežurants sacelj tādu trauksmi, ka sakaru dienesta laudim vai no ādas jālien ārā. Un, ja mēs būtu viņa vietā, rīkotos gluži tāpat, jo šo raidītāju nav ar ko atvietot, bet uzlidojumi seko cits citam.

Reiz nakts vīdū, kad uzlidojumi bija vismazāk gaidāmi, sakarniekiem izziņoja trauksmi. Izrādījās, ka nedarbojas štāba raidītājs.

Atskrien dežurējošais radiotehniķis un pa pēdam arī operatīvais dežurants.

— Ātrāk, ātrāk! Visi pie darba!

Tehniķis-leitnants, starp citu, viņš ir fizikas zinātņu kandidāts, ļoti erudīts speciālists, tūdaļ sāk pārbaudīt elektriskās ķēdes.

Operatīvajam katra minūte šķiet vismaz gadu gara.

— Ko jūs tur rakņājaties un klauvējat? Ja šobrīd sāksies uzlidojums, kas notiks?...

Saprotam, ka viņš ne tik daudz baidās no uzlidojuma, cik no komandiera ierašanās. Bet tehniķim no tā neklūst vieglāk. Viņš arī sāk nervozēt. Nokrīt kāda detaļa. Blāvajā kabatas lukturīša gaismā grūti kaut ko sameklēt...

Operatīvais izmisis. Izskrien no telts kapteinis Vlasovs. Viņš nav sajūsmināts, jo tikko bijis aizmidzis.

— Ko jūs tur ar tiem ommetriem un voltmetriem tūlājaties?

Zinātņu kandidāts aizvainots:

— Man tāda izglītība, ka elektriskās ķēdes ar pirkstiem pārbaudīt neprotu.

— Kāda joda pēc ar pirkstiem, ja ir deguns?

Kapteiņa teorētiskās zināšanas daudz trūcīgākas, nekā viņam ir labas praktiskās iemaņas. Viņš atgrūž pie malas mērāparātus un sāk apostīt raidītāju.

— Nu re, uzodu! Kondensators pagalam. Apmaldies!

Tehniķis veikli izpilda rīkojumu. Raidītājs strādā.

Bija tā tāda mūsu, sakarnieku, prakse ieviesās arī citur.

C. MELAMEDS

— TRĪSDESMIT GADUS TAS KLUSE, BET ATBALSS VEL DĀRD...

I. MELGAILIS

KAS GAN VISS NENOTIEK AIZPUTĒ

Ja kāds jums mēģinās iestāstīt, ka Aizputē aug kokospalmas, neticiet balamutem! Neticiet arī tad, ja viņš jums rādīs zilumus vai punus, kas it kā cēlušies no pērtiķišu veikliem kokosriekstu sviedieniem... Šos miesas bojājumus stāstītājs būs dabūjis, klupdams vai krīzdams pilsētas ielās, kas atgādina vienlaikus gan purvu, gan cūku rakumu, gan neizbraucamu motokrosa trasi.

Tāču par Aizputes brīnišķīgajām maģistrālēm nerunāsim! Uz televizoru ekrāniem tās jau ir rādītas visai republikai. Sai pilsētā notiek ne mazums arī citu ievēribas cienīgu lietu. Metālfurnitūras rūpnīcā «Kurzeme», piemēram... Nē, nē, anekdotes par atslēgu un slēdžu kvalitatīti negaidiet! Šoreiz runa būs par darba zinātnisko organizāciju.

Nez kādēļ uzņēmumam šinī jomā ilgi neveicās. Viens otrs pat izteica minējumu, ka neveiksmju cēlonis esot persona, kas rūpnīcā ieņēma DZO inženiera štata vietu, jo, raugi, šī persona bija pārāk tuvos draugos ar zaļo pūķi. Uzveikt pūķi, kā zināms, ir ļoti grūti. Tāpēc

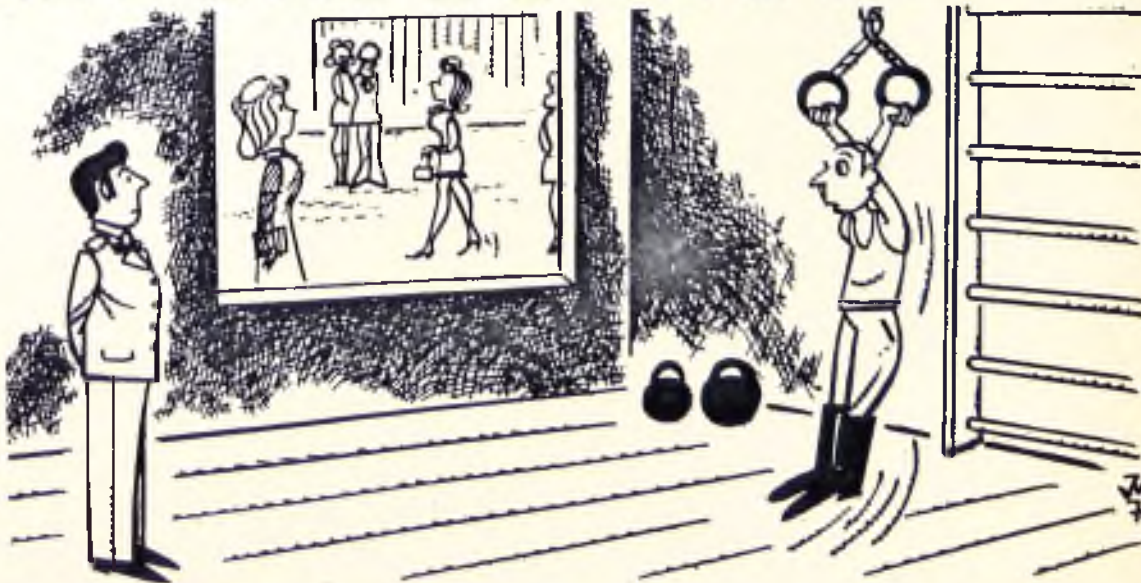
uzņēmuma vadītāji nolēma vismaz fikt valā no pūķa drauga. Un to izdarīja tikpat eleganti, cik radikāli. Proti, ņēma un likvidēja DZO inženiera štata vienību!

Pēc tam Aizputē ieradās rajona avīzes korespondents. Viņš gribēja savākt materiālus, lai uzrakstītu par darba pirmindniekiem un par jauno, stingri zinātnisko vadības stilu, kam nu šeit būtu vajadzējis ieviesties pārkārtojumu rezultātā.

Diemžēl uzņēmuma direktoru korespondentam satikt neizdevās. Un bez saskanošanas ar direktoru neviens no rūpnīcas vadošajiem darbiniekiem, galveno inženieri ieskaitot, nekādas ziņas (arī par pirmindniekiem un racionalizatoriem) acīmredzot nedrīkstēja dot.

Korespondents bija spiests atgriezties redakcijā ar tukšu bloknotu. Bet, neatvedis gaidīto materiālu, žurnālists gluži tukšā tomēr nepalika. Proti, viņš varēja dalīties ar kolēģiem savās šaubās: vai tikai rūpnīcas DZO jomā līdz ar netīro ūdeni no vannas nav izliets arī bērns?

A. LOKS

— CIK REIZES MAN JUMS BŪS JĀSAKĀI NEGROZĪTIES!

I. MELGAILIS

CIPARI UZ PJEDESTĀLA

Teorētiski viss ir absolūti skaidrs: piegriezejs ir pasūtītāja biedrs, viesmīlis — restorāna apmeklētāja draugs, bet taksometra šoferis — pasažiera brālis. Ja cilvēks pasūta uzvalku, viņam no auduma baka nogriež nepieciešamo metru skaitu un šuj uzvalku. Stiep citu, ar visām nepieciešamajām pogām un odeni. Nebūt neatsaucoties uz to, ka diegi jātaupa un talab klients pogas var piešūt pats. Viesmīlis restorāna šašliku neatnesis uz avižpapīra, motivējot šādu rīcību ar to, ka trauki no parlieku biežas mazgāšanas nodilst.

Vienīgais izņēmums ir taksometra šoferis. Viņš stāv velas malīnā ar ieslēgtu zāļu ugunsgrēka un pacietīgi gaida pasažieri.

— Man, lūdzu, vajadzētu uz Ragani, — pasažieris zina.

— Piedodiet... — šoferis saka. — Saprotiet mani pareizi, es nebūtu neatsakos jūs vest, bet — man ir koeficients.

Pasažieris cenšas saprast pareizi.

— Jā, jā... — viņš līdzietīgi pamaj. — Kadu gan mūsu laikmetā slimību nav... Infarkti, insulti, stresi un tagad piedevām vēl jauna sērga — koeficients... Sakiet, vai tā ir lipīga?

Šoferis rausta plecus. Pasažieris dodas pie nakamā taksometra.

— Piedodiet, bet man ir koeficients! — atbild nakamais, arznākamais un citi šoferi.

Beidzot pasažierim sāk apnikt.

— Bet man ir neiroze! — viņš brēc. — Un sieva majas! Vai neiroze un sieva neatsver vienu jūsu koeficientu? Jūs taču stāvat!

Šoferi smejas ka kutināti.

Pareizi, slavam! — viņi piecas — jās par pasažiera atļauību. Tas mums ir izdevīgāk nekā pa galvu, pa kaklu jozt uz Ragani. Piedesmit kilometrus turp jūs apmaksāsiet pēc skaitlāja, bet kas maksas par atceļu? Mums, cienītais, taču ir materiālas ieinteresētības principi...

Ne, ne, taksometru šoferi nav ierāpīgi, gluži otrādi. Viņi ir atsaucīgi, iejutīgi, saprotoši, pakalpoji, laipni un piedevām viņu atleli piestiprināti pie goda plakšnes. Taču šoferi par savu darbu velas saņemt atbilstošu samaksu. Bet par darba pamatnodarījumu tiek uzskatīts pasažiera apmaksāto kilometru skaits, no šim nobrauktiem kilometriem pasažierim jāapmaksā vismaz astondesmit viens. Šoferis var pārsniegt peļņas plānu par simti, piecīsimt un — kas gan viss nenotiek pasaulē! — par tukstoš rubliem mēnesī, taču, ja šoferis ar pasažieri bus nobraucis mazāk par astondesmit vienu kilometru no simta, algas dienā viņš zaudēs divdesmit un vairāk rubļus.

Pasažieris ir parsteigts. Pasažierim sāk viegli reibt galva, jo viņš kopš bērna kājas ir radināts pie domas, ka serviss jeb pieklājīga apkalpošana ir domāta pilsoņiem nevis pilsoni pieklājīgai apkalpošanai.

— Jūs jokojat... — pasažieris nedroši saka. — Es taču maksāšu jums par braucienu... Desmit kapeikas par kilometru... Vai tiešām jūs, mani vezdams par skaidru naudu, zaudēsiet no algas?

— Zaudēsīm! — šoferi kori atbild. — Tapēc mums ir izdevīgāk nīkt pie «Ruses», «Šecinas» un citiem restorāniem, stāvēt pie Āgenskalna

trigus un meklēt izdevīgus reišus nekā vest pasažieri uz Olaini, Ragani vai Kesterciemu. Jo atpakaļ bus tukšums! Bet tukšums šit mums pa kābatu!

Bez šaubām, pasažieris ir ne tikai pasažieris. Ari pasažieri, ka likums, strādā kaut kur algotu darbu un saņem ciešā saskana ar paveikto. Pasažierim pamatdarba vietā ir izcenojumi, kas paredz lielaku algu par lielaki, saražotas produkcijas daudzumu.

Ši iemesla dēļ pasažierim šis tas paliek tumsa tīts. Un apgaismot tumsas vietas var tikai taksometru parka administrācija.

— Šoferu pienākums ir maksimāli samazināt nehelderīgos izdevumus, — administrācija paskaidro. — Jo augstāks bus taksometra izmantošanas koeficients, jo valstij bus lielāks ienākums. Ja šoferis to nesaņēmis, viņš saņems minimālo samaksu.

— Pat tad, ja viņš pārsniegs peļņas plānu?

— Pāt tad!

Un te nu pasažieris, atklāti sakot, nesaprot vairs neko.

— Bet es?! — viņš vaimanā.

— Man taču jābrauc...

— Pareizi, — administrācija atbild. — Jums ir tiesības braukt un šoferim jāved jūs, kurp vien vēlaties. Piedesmit kilometru attālumā no pilsētas.

— Bet ja šoferis riskē braukt atpakaļ tukšā, ir mēneša beigās un brauciens ar mani var radīt šķēršļus laham koeficientam? — pasažieris vaicā.

— Tadā gadījumā jūs vedīs otrs šoferis. Pirmo mēs sodīsim. Par atteikšanos vest.

— Bet ja arī otrs šoferis manis dēļ riskē ar pazeminātu koeficientu? Jūs arī viņu sodīsiet par atteikšanos vest?

— Sodīsim. Jūs noteikti aizvedīs trešais...

— Bet ja arī trešais atsakās vest? Un, vispār, ja mēneša beigās visiem šoferiem ir knapi ar koeficientu un viņi labāk stāv nekā brauc, ko tad? Vai tiešām jūs sodīsiet visus?

— Protams! Sodīsim!

— Bet es?! — pasažieris brēc.

— Ko darīt man?

Un naktī viņam sapņos rādās granīta pjedestāls, uz kura stāv skaitlis astondesmit viens, bet tam apkārt riņķo taksometri ar pasažieriem un ieslēgtiem skaitītājiem. Tiklīdz kāds no šoferiem pabrauc gabaliņu nostāk, vieninieks draudoši sasveras uz vainīgā pusi — un šoferis paklausīgi atgriežas atpakaļ...

Nākamajā rītā pamodies, pasažieris secina, ka viņš, starp citu, ir cilvēks. Un šoferis arī ir cilvēks. Bet cilvēks cilvēkam ir biedrs, draugs un brālis.

— Kā būtu, ja šoferus stimulētu materiāli ne tikai par sasniegto koeficientu, bet attiecīgi arī par plāna pārsniegšanu? — pasažieris sāk prātot. — Varbūt tad beidzot nebūtu ne atteikumu vest, ne arī šķēršļiņās stāvošu taksometru. Šoferi vairs negurkoties, strādātu ar maksimālu atdevi, viņiem būtu labi, taksometru parkam būtu labi, man būtu labi un visiem būtu labi...

A. BRĀLĪTIS

— VESELAS DIVAS DIENAS TU KAVEJI DARBUI
— KĀDU DARBUI TAS TAČU BIJA MĒNEŠA SĀKUMĀ...
E. OZOLIŅS

— VELNS LAI PARAUJI IZSKATĀS, KA PIE MANIS
NONĀK TIE VISLABĀK AUDZINĀTIE...
E. RUSMANIS

— KAS IR ASTRONOMISKS SKAITLIS?
— PIECI.
I. MELGAILIS

ERUDĪCIJAS PĀRBAUDE

Rudais ienāca bērnodrāzē. Tur viņu sagaidīja Vecais, Pelēkais un Garais.

— Labdien, veci! — pārkāpjot sliekšni, teica Rudais un piedāvāja draugiem cukurgailišus uz koka kātiņiem. Vecais, Pelēkais un Garais aizdomīgi klusēja.

— Gailišus sukasm vēlāk. Saki paroli!

— Bērnu trikotāža! — Rudais āši atbildēja.

— No senčiem dzirdēji?

— Jā.

— Kas aktuāls?

— Zeķu meklēšana.

— Kādu?

— Vilnas.

— Kur?

— Pie vecāsmātes.

— Kāpēc tur?

— Republikas rūpniecība patlaban neražo mazos izmērus.

Vecais, Pelēkais un Garais apmiernāti pamāja ar galvām un sāka skatīties uz cukurgailišiem.

— Kas tev zināms par šiltajiem bērnu cimdkiem?

— Fabrikas «Māra», «Sarkanais rīts» un Ogres trikotāžas kombināts tos ražo no atgriezumiem, sākot ar pieci komats piekto izmēru.

— Vajag mazākus. Mums bērnodrāzē visiem nav tādas laču ķepas.

— Mazākus ražojot «Māražo-

laju kombinātā». Pusotra tukstoša pāru gada.

— Citu silto cimdū nav?

— Nav.

— Ar tādām zināšanām mēs tevi pienemam mūsu detektīvgrupa. — Pelēkais un Garais draudzīgi uzstāja Rudajam uz pleca un sāka sūkt cukurgailišus. Tomēr Vecais bija piesardzīgs un uzdeva vēl vienu jautājumu. — Kāpēc nepārdod bērnu pirkstainos cimdus?

— Acimredzot tāpēc, lai mēs nevarētu ar pirkstiem rādīt ne uz Tirdzniecības, ne Viegļās rūpniecības ministriem. — Rudais atbildēja.

A. KURS

AUTOGRĀFU KOLEKCIJA

Nekad neviens no Līgatnes papīrfabrikas vadītājiem nav saņēmis apgalvojus, ka žogs ap viņu uzņēmumu nebūtu vajadzīgs, ka uzņēmumā nebūtu ko sargāt. Tieši otrādi. Viņi vienmēr ir atzinuši savas teritorijas apžogojumu un sargu būvniecību uzturēšanu kārtībā par ļoti vēlamu parādību.

Šo viedokli ar savu parakstu uz akta ir apstiprinājis jau 1967. gadā fabrikas toreizējais galvenais inženieris Felikss Kiāke. Un pievienojies citu komisijas locekļu domām, proti, ka: «Fabrikas teritorijas iezoguma sēta ir stipri nolietojusies, sētas stabi sapuvuši un vairākās vietās izlauzti caurumi.» Un ka sēta tāpēc būtu kapitāli jāatjauno 1968. gadā.

1968. gadā toreizējais fabrikas direktors Kalniņš parakstījis jaunu aktu, kurā konstatēts uz mata tas pats, kas iepriekšējā. Un tāpat atzīts, ka žogs būtu kapitāli jāremontē 1969. gadā.

Nākošo aktu fabrikas administrācijas uzdevumā parakstījis toreizējais drošības tehnikas inženieris Martinš Ilgenbergs. Akts sākas ar teikumu: «Fabrikas teritorijas iezogojums ir pilnīgi nolietojies, to nepieciešams atjaunot...» Žogam būtu jāizdara kapitālremonts līdz 1970. gada 1. jūnijam.

Tiktāl iepazīstinot ar Līgatnes papīrfabrikas vadošo darbinieku parakstītajiem aktiem, jūs droši vien nošķārtīsiet, ka 1970. gada 1. jūnijā žogs vēl nebija atjaunots. To neizdarīja arī 1971. gadā.

Kārtējo aktu paraksta fabrikas juriskonsults Liberts. Žoga apskatē piedalās būvremontu ceha meistars Kārlis un bijušais elektroceha priekšnieks Česlavs. Žoga stavokli viņi raksturo šādi: «Fabrikas

iezogojums pilnīgi nolietojies, 2. postena sargu būda veca, nolietojusies un neatbilst drošības tehnikas noteikumiem.» Par atjaunošanas termiņu viņi izvēlas 1972. gada janvāri.

1972. gada februārī komisija, kurā iekļauts cits darba drošības tehnikas inženieris — Tālvāldis Teteris —, paraksta jaunu aktu, kura saturu izklāstīt nozīmētu vēlreiz atkārtoties.

1972. gada oktobrī tas pats biedrs Teteris paraksta līdzīgu aktu, šoreiz būdams fabrikas kadru daļas priekšnieks.

Jauns akts dzimst 1973. gada decembrī. Tas ir daudz bargāks un plašāks, un to paraksta fabrikas direktors Ilmārs Norītis.

1974. gada marta aktā mēs vēlreiz atrodam jau pazīstamā biedra Tetera parakstu.

Atvaino, mīļo lasītāj, par to, ka kļūstam vienmuļi, taču, ko darīsi, teļetonistam jāatspoguļo notikumu gaita ar vislielāko precizitāti.

Pēdējo mums zināmo aktu 1974. gada 20. septembrī apstiprina atkal pats direktors un tāpīgi konstatē, ka neviens no iepriekšējos aktos uzrādītajiem trūkumiem nav novērsts.

Grūti pateikt, kādi vēl paraksti uz aktiem par nepieciešamību remontēt Līgatnes papīrfabrikas žogu un sargu būdas parādīsies nākotnē. Bet, lai nu kā, jau tagad līgatniešiem pieder tādi retumi, kas var izraisīt skaudību jebkurā unikālu autogrāfu vācējā...

K. VEKSIS

Pazudušās avis

Labs gans, mājās dzenot, allaž pārskaita savu aitu pulku. Nenemsimies apgalvot, ka Skultes padomju saimniecībā ir sīkti ganāmpulka uzraugi, taču fakts paliek fakts: līdz zināmajam brīdim skaitīšana nebija vairāku šejienes lopkopju stiprā puse. Rezultāti drīz vien lika sevi manīt. Novembrī saimniecību pārbaudīja revidenti un konstatēja:

— Skumji, bet aitu fermā ir iztrūkums.

— Apkārt lieli meži, tajos droši vien dzīvo vilki... — ieminējās viens otrs skultietis. Taču aītkopēja V. Skudra pateica skaidri un gaiši:

— Nekādu vilku nav. Aītinās un tekišus pārdeva pašmāju laudim.

Revidenti papētīja vēl, un, re, kas atklājās.

Oktobra sākumā cīltslietu zootehniks V. Skrīvele un otrā ražošanas iecirkņa zootehniks A. Bernharde izbrāķēja x jauno aītiņu un tekišu. Citādi kā par iksu šo daudzumu nevar nosaukt, jo sākumā šķita, ka pietrūkst četru, bet vēlāk izrādījās, ka trūkst jau desmit četrkājaino uzskaites vienību.

Visas tas pārdotas saimniecības laudim. «Aī pati es panēmu aītiņu un tekišu.» savā paskaidrojumā pēc revīzijas rakstīja A. Bernharde... Darījums notika bez svēršanas, bez dokumentācijas. Gan kadreiz samaksāšot, teikusi cīltslietu zootehniks.

Pareizāk jau gan būtu izbrāķētos lopus aizvest uz galas kombinātu. Bet, ja nu nolemts pārdot vietējiem iedzīvotājiem, tad vismaz vajadzēja naudu ielikt kasē, dokumentus — vākos. Diemžēl šī prasība īstenojās vienīgi ar revidentu piepalīdzību. Tāpēc, kaut gan pazudušās avis ir atrastas, saimniecības vadītājus droši vien nodarbina jautājums — ko būs no tā mācīties?

Starp citu, arī mums nebūtu nekā pretī saņemti atbildi uz minēto jautājumu.

A. KNIĒDE

Spurainas domas

Tā kā ceļa zīme man iespledās galvā, tad es labi atminos.

Mājās mani nevar piesaistīt, jo uz jūru mani velk ūdens.

Pārņākot no darba, plīts bija auksta un riņķi atdzišusi, tā ka nebija ko ēst.

Kaimiņš mani iesūdzēja tiesā par to, ka es jau agrāk pazinu viņa sievu un biju šķīries.

Tā kā bleži mainījās pavāri, ēdienu karte kļuva negarīga.

Medībās šāvām un ēdām ceptas pīles.

Lūdzu atvērt bufeti, kurā varētu ledzert tikai nepieciešamības gadījumā.

Norakstījis E. VIGANTS

BEZ VĀRDIEM.

U. MEŽAVILKS

„Dadža” konsultācija

JAUTĀJUMS. Vai „Daugavas” Centrālā sporta nams apmeklētāji var nodot garderobā arī čipursi?
ATBILDE. Protams! Tātad, kā apgalvo personīgi to izbaudījušais Zaļentaku dāms iedzīvotājs A. Šumbieris, tās ne vienmēr var sajaukt ar pakat.

JAUTĀJUMS. Kāpēc ČSFR piederīgo biedrības vēl kalos nav piparus?

ATBILDE. Droši vien tāpēc, ka Republikas patērētāju biedrību savienības nātrāzīgajiem ČSFR iedzīvotājiem ļoti satrauc sēdēt pie piparus.

JAUTĀJUMS. Vai šeit, šis padomju ražotājam „Ogras” audzē pārdošanai būtu mēst?

ATBILDE. Audzē gan. Arī mums par to būtu jāpūš. Bet pēc tam, kā mums šīs ražotājam O. šķiet, rīkojas pēc principa: „Daudz par maz, taču šis nauda!”

Dr. ŠUMPIER

KLEKSTĪŠI

„Sakarā ar maniāritību Prātnieks iesūca arī nādu.”
„Mani šī profesija patīk, jo tajā nekad neviens nav.”
„Kudrēni cilvēki augļu dārzā novāc savu darbu un...”
„Hūna gleznā „Bērtuļa nakts” apšņāp spilgti stāsti, jo, kā Bērtulis gatavojas slepkavībai?”
„Mūžējs nebija glezmas vien, tur bija arī portrets.”
„Šmulāna darbos īpatnēji ir tas, ka viņš sabiedrību...”
„Lugā „Uguns un nakts” autors špidoļu ielūgus kā...”
„Gars Garša bija ļoti labs sava amata meistars —...”
„Un mācēja jautāt zvejniekiem no visām pusēm.”

No skolēnu sacerējumiem norakstījuši
I. DAUGAVIETIS, E. KURSA, I. SPALVINA

— SĀKUMĀ VISS BIJA MIERĪGI, BET TAD PRAKTIKANTE IELĒJA EĻĻU UGUNĪ...

E. OZOLIŅŠ

JAUNĀKAIS ZINĀTNE UNTEHNIKA

KAS NOTIKS TĀLĀK?

Drosmīgi eksperimenti vienmēr ir piesaistījuši vispārēju uzmanību. Lai atceramies braukšanu ar plosiem pa okeānu, lēkšanu uz ecēsām un mēģinājumus šļipses vietā apstiet ap kaklu indīgu čūsku. Pēdējā laikā gan šādi neparasti zinātniskās varonības demonstrējumi kļūst arvien retāki. Tāpēc jo patīkamāk, ka varam sniegt informāciju par jaunu, tikpat oriģinālu, cik drosmīgu eksperimentu celtniecībā.

Nē, šoreiz nav runa par namu bez jumta, bez logiem vai skursteniem, — tamlīdzīgi eksperimenti nevienu vairs pārsteigt nevar. Jauniecerētais eksperiments ir daudz neparastāks un vērienīgāks. Pirmo reizi arhitektūras vesturē tiek celts moderns ciemats ar vairākstāvu namiem bez kanalizācijas.

Protams, šī ziņa var likties absolūti neticama, tāpēc mēs šim konkrēto eksperimenta vietu. Tas notiek tepat pie Rīgas, Babiņē, kur Jūrmalas mežrūpniecības kombinācija cēl jaunu ciematu.

Kas šķiet, kad nami būš apdzīvoti, bet kanalizācijas sistēma nebūs, grūti pateikt. Taisnība gan, bet mēs esam Taču ļoti iespējams, ka namu

iedzīvotāji atradis citu izeju. Kādu, tas vēl nav zināms.

Bet tieši šajā nezinā arī slēpjas eksperimenta skaistums.

ZINĀTNIKA KĻŪDA

Nav noslēpums, ka neskartu dabas stūrīšu kļūst arvien mazāk un mazāk. Daži pat apgalvo, ka tādu vispār vairs neesot. Pazīstamais profesors Dižprātiņš šādam viedoklim nepiekrīt. Pēc viņa domām dabas stūrīšu, kam cilvēka roka nav pieskāries, netrūkst arī mūsu republikā. Lai savus teorētiskos uzskatus pierādītu, profesors uzvēla plecos pamatīgu mietu un devās ceļā.

Profesora meklējumi vainagojās ar sekmēm, tādu stūrīti viņš atklāja. Šajā ievērojamā vietā profesors iesprauda zemē mietu, uz kura bija rakstīts: «Neskartās dabas stūrītis. Atklājis prof. Dižprātiņš.»

Priecīgs par izcilo atklājumu, eruditais zinātnieks atgriezās mājās un nekavējoties publicēja monogrāfiju četros sējumos: «Kā man izdevās atrast neskartu dabas stūrīti».

Tulīt pēc monogrāfijas publicēšanas presē parādī-

jas raksts, kura autors nekaunīgi apgalvoja, ka profesors mietu patiesībā esot iedzinis nevis neskartas dabas stūrītī, bet gan Nauksēnu parkā (Valmieras raj.).

Profesors nekavējoties publicēja pretraktu. Citājam raksta noslēgumu: «Parki, kā zināms, tiek regulāri kopti, bet tajā vietā, kur es iespraudu mietu, bija daudz nokaltušu koku, neredzēja neviena kārtīga celiņa, tāpēc varu droši apgalvot, ka neesmu kļūdījies.»

Oponents tomēr nepiekāpās. Sakarā ar to pārējie zinātnieki uz stridīgo vietu nolēma sūtīt autoritativu komisiju, kas pārbaudītu faktus un izšķirtu, kam taisnība.

Komisija diemžēl konstatēja, ka miets patiesām ir iedzīts Nauksēnu parkā. Tomēr profesoru šī neveiksme nav salauzusi. Pašreiz viņš atkal gatavojas doties neskartu dabas stūrīšu meklējumos. Ņemot vērā nepatīkamo pieredzi, eruditā zinātnieka draugi ir nobažījušies. Viņi baidās, ka profesors šoreiz par neskartas dabas stūrīti noturēs Iršu parku (Stučkas raj.) vai Vidsmuižas parku (Preiļu raj.), jo tur apstākļi ir apmēram tādi paši kā Nauksēnu parkā.

A. ISAIS,
zinātņu kandidāts

VISTRAKĀKĀ ATRIEBĪBA

Ja vēlaties kādam atriebties vai sataisīt nepatīkšanas, neapgrūtiniet sevi ar anonīmu sudzību sacerēšanu. Šis panākums ir jau novecojis. Labāk nosūtiet savam atriebības objektam telegrammu. Īsu, pieklājīgu.

Nu, teiksim, tad: «Artur, sveicu tevi vārda dienu. Jazeps.» Vai atkal: «Artur, novēlu labi papriecāties. Tava mīlošā mamma.»

Nosūtiet un gaidiet. Visu pārējo Jūsu vieta izdarīs pasta darbinieki.

Varu galvot, ka pirmā tele-

gramma skanes apmieram šādi: «Artur, svētdien tiksimies bārā Jannā.» Bet otra droši vien iegūs tādu saturu: «Vēl nav par vēlu apprecēties. Tava mīļā Marija.»

Kad Arturam adresētas telegrammas nepauš uzplesi viņa sieva, varat būt mierīgi: netaisnais ilgi cēpāsies uz elles uguns.

Demžēl ne vienmēr telegrammu sūtītāji vēlas adresātu izjokot vai sabojāt viņam garastāvokli. Ta, piemēram, šā gada 13. janvārī

Opars un Irma vēlējas sagādāt patīkamus brīžus savam draugam Harijam K. (dziv. Puga, Kalnietu ielā 104-4). Tācu pulkars, saņemis apsveikumu ar mistisku parakstu «Opars un Irma», ka jās pašs saprotat, nebija diezrēk neprecināts.

Tāpēc, dārgie pasta darbinieki, līdzas parastajam un steidzamajam telegrammam, lūdzu, ieviesiet arī nekļūdīgas! Lai, tā teikt, nebūtu parprātumu.

J. JUZEFS (nevils J. Jūlite, J. Jūsmite vai J. Jucite)

TIKŠANĀS

— Ak, jūs esat tie darba veterāni, darba varoņi? Cik tad atnācāt? Viens... divi... trīs... četri... pieci... seši... Seši. Bija runāts par astoņiem. Kur tad vēl divi? Steidzams darbs? Ak pie jaunās sējmašīnas? Augstu precizitāti prasa? Un to var garantēt tikai vecie meistari? Vai tad jūs domājat, ka skolai precizitātes nevajag? Ak

nedomājat vis? Nu labi, labi. Nāciet iekšā! Te ir puķes. Uz mazā galdiņa. Ņemiet pa vienai! Tās divas lai paliek pāri. Būs ko direktoram vāzē ielikt...

Tā, sēdieties! Un nu pēc kārtas pie magneto-

fona. Tikai mēģiniet nerunāt visi vienu un to pašu. Par darba rītiem, teiksim, varētu. Ka es eju uz darbu. Aiz ezera parādas saules malina. Rasa. Romantika, tā sacīt. Pēc tam kāds varētu atkal par pašu darbu. Plecu pie pleca, un tā tālāk... Un viens kaut ko par brīvo laiku.

Nu, panieciniet! Es pa to laiku jūs filmēšu. Lai ir arī kas redzams.

Kur skolēni? Kāpēc viņu te nav? Zīmēšanas skolotājs aizveda uz muzeju. Tur ir kaut kāda izstāde. Bērniem, zināt, nepieciešama estētiskā audzināšana.

Darba audzināšana arī nepieciešama, jūs sakāt? Pareizi: arī tā noku nepaliks. Gadīsies brīvēks brīnīt, pēc stundām palaidīsim magnetofonu, atskanēs jūsu cienījamās, tā sacīt, balsis, un pa to laiku es parādīšu, kādi jūs izskatāties. Sanāks tīri ciešami. Katrā ziņā apmierinoši.

Jūs sakāt, ka gribētu aprunāties no sirds, tā teikt, aci pret aci? Piedodiet, bet jums taču nav rakstīta teksta! Kā es varu zināt, ko jūs bērniem stāstīsiet? Skola, tā — jūsu zināšanai — ir zinātnes templis, tā teikt, gaismas pils. Te tā uzreiz nevar. Tāpēc, droši paliek droši, labāk izmantosim moderno tehniku!

Nu, kurš pirmais?

KATRĪNA BOZIS

IMANTS GÜTMANIS

Kā Eiropas rallijā

Pie stūres Vilis,
pie sāniem Valija,
un dzinēja ātrums
kā Eiropas rallijā...

Ne žel ko, ne bail kā,
mūk dzīvle un veļi,
šķīst, šķarkstot zem riepām,
kartupeļi...

Un atkal uz ceļa,
un atkal starp stābiem;
Līdz viens ir pa vidu
starp lukturiem abiem...

Sniedz māšīna laipna
tējas tasi...
Sēž inspektors blakus,
runā par tehnisko pasi
un skaidro:
lai izbrauktu tādu trasī,
pie «Moskviča» stūres
vajag Brunzu Stasi...

Mīļo «Dadzīt»!

Tavās slejās gribu izteikt lielu jo lielu pateicību Alūksnes dzīvokļu saimniecības darbiniekiem. Tādu gādību, ar kādu viņi izturas pret mums, vienkāršajiem cilvēkiem, uz katru soļu vis neredzēsi! Pateicoties viņu nesavtīgajām pūlēm un rūpēm uz mūsu nelielā nama (Vorošilova ielā 46) jumta ir uzstādīta kolektīvā televīzijas antena. Liela. Smuka. No tuvuma un tāluma redzama. Stalta. Un jauna. Bet, kas ir televīzijas antena, Tu pats saproti, nav ko skaidrot. Ja jau grāmata ir logs uz pasauli, tad televīzors — veseli vārti!

Tāpēc, «Dadzīt», vēlreiz atļauj apliecināt irnieku lielo pateicību Dzīvokļu saimniecības darbiniekiem un pie viena izteikt nelielu lūgumiņu. Proti, lai tā antena arī darbotos. Jo, kas ir televizori bez antenas, to Tu, «Dadzīt», pats saproti, nav ko skaidrot...

A. LAURIS, Alūksnē

— KOPŠ NOVIETOJĀM ŠO PLAKĀTU, PĒGURUS UZŅĒMUMA TERITORIJĀ VAIRS NEREDZ...

R. 033

LIELĀ RUBĻĀ LEIPUTRIJA

Ja jūs vēlaties taisīt «lielo rubuli», tad nekavējietes un nedomājiet ilgi, brauciet droši uz Jēkabpils rajona kolhozu «Vienība». Tur jūs sagaidīs atplestam rokām.

Ko? Jums nav darba gramatīpas? Sikums! «Vienība» jūs pieņems arī bez tāda dokumenta. Neesat pierakstīti Jēkabpils rajonā? Nu un tad? Liela mulža! Jūs darba iekārtos tik un tā.

Tātad ar mieru? Kāpēc tad jūs vēl nebraucat? Ak tā... Gribat zināt, vai kolhoza lielo rubuli var dabūt arī par mazu darbu? Var. Protams, var. Citādi jau «Vienība» neviens nesauktu par leiputriju.

Kas tur jūdara? Nu, galvenokārt — citīgi jāizpilda darba norikojumu veidlapas. Nesaprotat? Kas tur ko nesaprast! Jums, sacisim, jābūvē transformatoru apakšstacija. Tā teikt, uz vecās stacijas bāzes. Tātad pamati jau ir, sienas ir, stabi ir. Bet tas nekas, ka ir. Lai tādi sikumi jūs neuztrauc. Saciet visu būvēt vēlreiz. Ne, taču!... Nekas nav jājauc nost. Nav arī jābūvē virsū. Būvējiet uz papīra! Kada jēga? Ko tas jums dos? Par rakstīšanu vien dabūsi pusotra tūkstoša rubļu... Kratāt galvu? Darbu vadītājs neparakstīs? Nu, zināt, nesmidiniet mani! Tieši tādu uzdevumu nesen veica viena brīvprātīgo brigade. Un darbu vadītājs Januškevičs visus papirus parakstīja. Galvenais grāmatvedis protestēs? Mulķības! Grāmatvede Jēkabsone nekādus iebildumus necēla. Tātad necels arī pats kolhoza priekšsēdētājs Ābolinš.

Kā vēl var tikt pie lielā rubuļa? Daudzējādi. Lūk, viens no piemēriem. Rociet bedri ar buldozeru, bet papiros rakstiet, ka rakta ar rokām. Neticēs? Ticēs! Un ka vēl! Vai tad darbu vadītājam kolhoza naudas zēl? No savas kabatas taču nemaksā. Lūk, nesen, kad atkal viena lielā rubuļa brigade lika saimniecības ēkai pamatus, zilus brīnumus norikojumu lapās sarakstīja! Apgalvoja, ka veselus 700 kubik-

metrus zemes ar rokām pārrakājuši. Par tehnikas palpojumiem galīgi piemirsa. Un jūs domājat, darbu vadītājs cēla brēku? Neka viņš necēla! Parakstīja, pat aci nepamirkšķinājis. Un, zināt, ko tāds parakstījis deva čaklajiem racējiem? 3497 rubļušus. Vareni, vai ne?

Vai atkal cits piemērs. Ļoti izdevīgi ir iekartoties pie vagonu izkraušanas. Kolhozam taču pienāk dažādas kravas Krustpils dzelzceļa stacijā. Nu tad kraujiet uz tām norikojumu vai darba izpildes lapām, ko gribat. Granti, ķieģeļus, pat veselus betona blokus. Nebaidieties, visu apmaksās! Tas nekas, ka uzrakstīsiet lielāku kravu, nekā patiesībā ir pienākusi. Ja ne veselu tūkstoti, tad 987 rubļušus noteikti uz zila gaisa nopelnīsiet. Kas to visu pārbaudīs!

Tātad vēlreiz — vai brauksiet uz «Vienību» pēc lielā rubuļa? Ak, gribat vēl zināt, kā tur ir ar prēmijām? Kolosāli! Ar prēmijām neskopojas. Piemēram, 1973. gadā sastādīja dokumentiņu, ka saimniecībā ir nodota ekspluatācijā jauna sakņu noliktava. Tāpēc čaklie celtnieki un administrācija (personas, kas viņus ne mazāk čakli vadīja) saņēma prēmijas. Tā tam vajadzēja būt? Tas pēc jūsu domām ir normāli? Jāsmejas! 1974. gadā, it kā nekas nebūtu bijis, vesela brigade turpināja strādāt noliktavas celtniecībā.

Kas jums vēl nepatīk? Ak tā, kolhoza valde pieņēmusi lēmumu, ka izdevumi celtnieku darba apmaksai var sastādīt ne vairāk kā 30% no visa celtniecības objekta vērtības... Nenemiet galvā tādas mulķības! Šo lēmumu neviens vairs neatceras. Lai celtnieku izpēlnas sastāda kaut vai simt procentus!

Ak tā, brauksiet gan, bet tikai ar vienu noteikumu? Lūdzu! Negribat maksāt ienākumu nodokli? Nemaksājiet! Iestājieties uz laiku kolhozā, tad jums tas nodokli neviens neatviņš! Pabeigsiet lielā rubuļa rakstīšanu, varēsiet no kolhoza izstāties.

Šis tas uz redzēšanos «Vienībā» — lielā rubuļa leiputrija!

J. JODS

BEZ VĀRDIEM.

A. MUKANS

BEZ VĀRDIEM.

I. MELGAILIS

— PIRMO REIZI EJOT PĀR JAUNU TILTU, VAJAGOT KAUT KO VĒLĒTIES!

E. RUSMANIS

NEVAINOJIET VELNA DUCI!

Nebūs pārspilēts, ja teiksim: kārtīga preču noliktava Bauskas tirdzniecības darbiniekiem sapņos radījās jau labi sen. Ar mainīgām sekmēm sarunas par tās celtniecību risinājās līdz 1967. gadam. Tad beidzot celtnieki paziņoja:

— Tā stunda ir klāt!

Darbi, ko izpildīja Latvijas PSR Patērētāju biedrību savienības Celtniecības un montāžas tresta otrā PMK, protams, ieilga. Tiesa, nav dzirdēts, ka par to kāds būtu sevišķi pāsteigts... Vienreiz pietrūka materiālu, citreiz nācās no jauna sašvīkāt projektu, vēl trešajā palīguzņēmēju spēcīni izradījās par vājiem. Taču galu galā 1973. gada 12. mēneša 26. dienā celtnieki atkal bauskiekiem vēstīja:

— Sanak nu, tā stunda ir klāt! Lūdzu, pieņemiet!

Noliktava kā konfektele

«Konfektele» izradījās ar zemas kvalitātes darba pazīmēm.

Celtnieki bija ļaudis ar bagātīgu fantāziju. Kā parasts šādos gadījumos, viņi kērās pie pārbaudīta paņēmiena un uzrakstīja spožu garantijas vēstuli, kas sastāvēja no 13 punktiem. Esiet bez raizēm, trūkumus novērsisim ātri, ar prieku un uzviju...

Pienāca un pagāja termiņi, kuros vajadzēja izlabot brāķi. Pagājušā gada beigās rajona tautas kontrolieri secināja, ka noliktavas pagrabā joprojām pālo ūdens, nekvalitatīvi nosegtā jumta dēļ sienas mercē lietus, sadedzis kabelis. Durvju šķirbās vējš svilpo sēru maršus, tāpēc uzturēt telpās paredzēto temperatūru ir tikpat sarežģīti kā apkurināt Gaiziņkalnu.

Viens attaisnojums it kā būtu, proti, trīspadsmit ir nelaimīgs skaitlis. To celtnieki, šķiet, arī gatavojās izziņot par visu nelaimīgu cēloni. Bet tad pēkšņi viņi esot saņēmuši telegrammu no velnu vectēva:

«Man šī lieta ir līdz kaklam. Kategoriski prasu, lai jūs izbeidzat nepamatoto atsaukšanos uz manu duci. Paši nevar sadziedāties: projektētāji velk uz vienu pusi, palīguzņēmēji — uz otru, istie celtnieki — uz trešo. Un arī Latvijas PSR Patērētāju biedrību savienības Kapitālās celtniecības pārvalde šo kori īstilabi nedirģē. Lūk, kur vaina!»

— Tā ir autora izdoma! — varbūt iesauksies kāds no celtniekiem.

Jā, tā tas ir. Bet, ja viņi savās garantijas vēstulēs ļauj pilnu vaju fantāzijai, kāpēc lai tas būtu automātiski liegts?

M. OSITS

P Ā R P R A T U M S

— VĒL VIENA ZALVE!

E. RUSMANIS

SLUDINĀJUMI

PAZUDUŠAS

emaljētās piena kanniņas. Ja kādam ir gadījies tās redzēt Rīgas vai Siguldas saimniecības preču veikalos, lūdzu pret pateicības algu paziņot S. Bērziņai, Rīgas raj. Vangažu cilmā, Padomju ielā 1-8.

VAJADZĪGS

tulks, kas palīdzētu gulbeniešiem un Gulbenes sadzīves pakalpojumu kombināta darbiniekiem afrac kopēju valodu jautājumā par personīgo loģiku aizgādāšanu uz Balvu galas kombinātu. Pieteikties Gulbenes raj., p. n. Ozolnieki, «Purmaliešos», pie L. Spilvas.

MAINA

Mazsalacas MRS darbinieku 1974. gada decembrī dotos solījumus par Jaungada eglīšu piegādi valmieriešiem pret vienu 1975. gada beigās piegādātu eglīti.

VAJADZĪGS

papagailis, kas Jelgavas pilsētas 7. maršruta autobusa šoferiem varētu nemitīgi atgādināt, lai viņi neizlaiž sarakstā paredzētos reusus. Pieteikties Jelgavas ATU kantorī.

MEKLĒ

atbildi uz jautājumu, vai tiešām ir jābrauc uz Marsu, lai nopirktu baterijas «Marss». Atbildi lūdz paziņot L. Ruzgei, Līvānos, Daugavpils ielā 26.

Pirmdienas rītā Gailevičs bija tik tālu atzūlts, ka viņa gludi skulāja seja vairs neredzēja nekādu aizvakardienas banketa pēdu. Svaigs un lietisks viņš atvera caurlaides telpas durvis. Un — pirmais parsteigums: viņam vēlīgi uzsmaidīja skaistā Helēna! Gailevičs vēl nebija izrāvis no šī smaida burvības loka, kad pēkšņi kads spēcīgi uzsita viņam pa plecu.

— Goda vārds, tu esi malacis!

Cilvēks acimredzot pārskatījies, noturējis viņu par kadu citu.

— Vili, pagaidi! — Gaileviču panāca kolēģis Riekstiņš un draudzīgi panēma pie rokas. Savādi... Līdz šim Riekstiņš, tiekoties ar viņu, knapi varēja izspiest «labrit» un «sveiki», bet nu tāds draugs!

— Paklau, tu taču esi varonis, ja ir taisnība, ko te laudis stāsta. Atvaino, ka esmu bijis pret tevi nevērīgs. Pats zini, man tāds strups raksturs. Nu ej, direktors gaida. Nebaidies! Mēs par tevi kā klints!

Gailevičs neko nesaprata. Bet kaut kas laikam nebija kārtībā. Kāpēc izsauca direktors un kāpēc smaidīja Helēna? Un Riekstiņš? Varbūt viņu grib paaugstināt? Hm, interesanti...

Kantorī Gaileviču sagaidīja ar prieka saucieniem.

— Meitenes, Vilis atnācis!

— Paradies, paradies, varoni! Kas to būtu domājis! — Ilde pavilkta viņu sānis. — Nu, nenožēlo?

— Ko tad?

— Nu, nu, neizliecies! Par to vien visi šodien runā.

— Par ko runā?

— Par tavu drosmi, par bezbailību! Pasaki, kur tev radās dūša? Lai gan vispār... to jau sen vajadzēja pateikt, — viņa pamāja uz direktora kabineta durvīm, kas, bieži nopolsterētas, ar drūmu vienaldzību raudzījās Gaileviča.

— Ildiņ, pasaki atklāti, kas isti ir noticis? Te jābūt pārpratumam. Es neko tādu...

— Gribi izlocīties? Vai tiešām nobijies, gribi atkāpties? Nē, nē, to tu nedrīksti! Mēs visi esam tavā pusē. Arī vietējā komiteja nepiekrītis atlaišanai.

— Atlaišanai? Par ko? — Gailevičs juta, ka sirds viņam nošļūk vismaz pusmetru zemāk.

— Es jau arī saku — par ko? Vai tad mūsu dienās patiesību vairs nedrīkst teikt? — Ilde varonīgi pacēla balsi. — Kas par to, ka viņš ir direktors? Teikt viņam patiesību jau sen vajadzēja.

— Kad... kad es to teicu?

— Nu, zini, tu mani pārsteidz. Aizvakar banketā tu biji gluži cits cilvēks.

Beidzot Gailevičam viss kļuva skaidrs. Aizvakar banketā... Šausmas, ko es esmu pastrādājis! Es? Te ir kads pārpratoms. Jāiet un jānoskaidro. Iedzēris biju — neko neatceros. Neticēs? Protams, neticēs,

neviens neticēs... Bet vai tiešām es tas būtu bijis? Nē, es tas nevarēju būt, tas laikam bija... Glābsanas plāns piedzima tai pašā mirklī, kad Gailevičs bija atvēris direktora kabineta durvis.

— Ā, Gailevičs! Sveicināts! Lūdzu, lūdzu, es jūs jau gaidul!

Paskat, cik lepns! Pazistu tāds! Spēlējās kā kaķis ar peli...

— Es gribēju ar jums, Gailevič, aprunāties. Kā jums šķiet, vai Riekstiņš ar jūsu pienākumiem tiktu galā?

Tā jau es domāju. Atlaidis. Un, ja arī neatlaidis, pazeminās noteikti.

— Jūs vakar izteicāt interesantas domas, — direktors turpināja. — Derētu apspriesties.

Ahā, sākas. Nu, Vili, esi uzmanīgs! Kas teikts svīnību reizē pie galda, tas vēl šā vai tā. Cita lieta, ja tagad, skaidrā prātā, es izgāztu kādu podu. Nu nē, to tu no manis nesagaidīsi! Varu iedomāties, ko es tur samuldēju.

— Biedri direktor, vai tiešām jūs domājat, ka esmu uz kaut ko tādu spējīgs? Te būs noticis pārpratoms.

— Pārpratoms? — direktors izbrīnījies jautāja.

— Nu kā tad! Aizvakar es visu dienu no mājām neizgāju. Sieva, saprotat, slimā, bet es bez viņas nekur... To visi var apliecināt.

— Tā? Bet aizvakar... mēs visi... — direktors apjuka.

— Tas nebija es! Tas droši vien bija mans — ē, dubultnieks, — Gailevičs dedzīgi apgalvoja. — Dubultnieks! Saprotat? Gribēja man iezāgēt, nomelnot jūsu acis. Varbūt tas pats Riekstiņš. Uz manu vietu cerēdams. Viņš taču bija atteicies banketā piedalīties, esot bijis jābrauc uz laukiem... Mazliet līdzīgi, kā jūs zināt, mēs esam. Un kāpēc gan veiklam zellim vēl drusku nenogrimēties?...

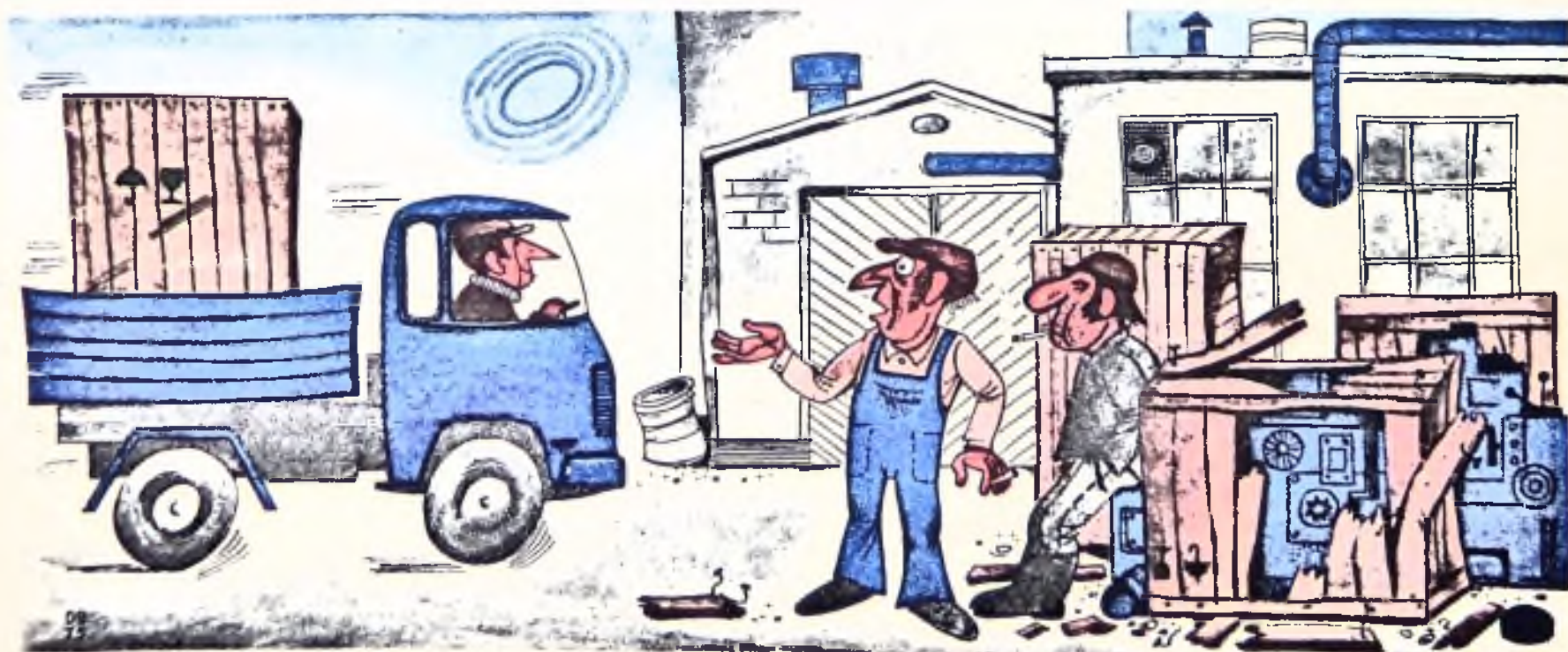
— Riekstiņš, jūs sakāt? — direktors domīgi braucēja zodu.

Izdevās! Paldies visiem labajiem gariem, šoreiz nepatīkšanas aizies secen!

— Nu paskatieties uz mani, biedri direktor! Vai es izskatos pēc cilvēka, kas padoto klātbūtnē varētu tādā garā runāt par priekšnieku?

— Jā, pēc tāda jūs tiešām neizskatāties, — direktors sadrūmis nodūra acis. — Nu ko, biedri Gailevič, ejiet strādāt. Žēl gan, biju domājis jūs ieteikt par savu vietnieku. Drosmīgi, domājoši darbinieki mums ir ļoti vajadzīgi. Jā, un, lūdzu, pasakiet Riekstiņam, lai viņš ienāk pie manis!

A. DUMBRĀJS

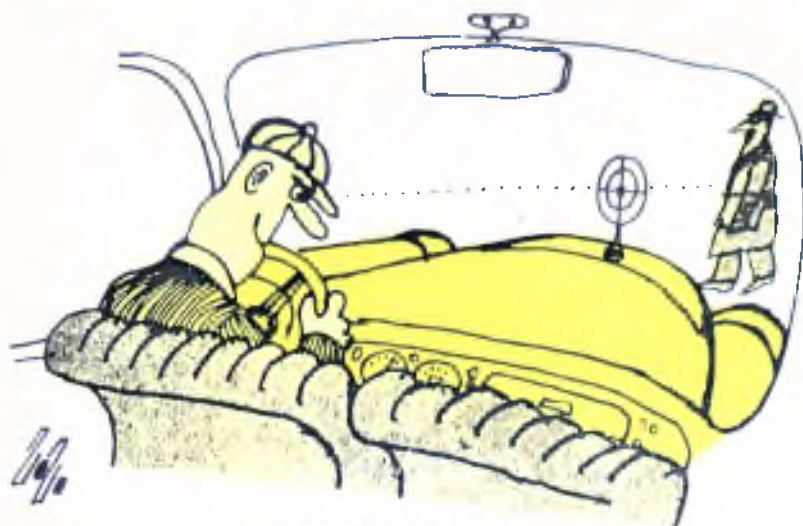

— TRAKIE! VED JAUNU IEKĀRTU, KAD VECĀ VĒL NAV SAROSĒJUSI!

D. BREIKSS

karuzela

POĻU
SATĪRAS
UN
HUMORA
ŽURNĀLS

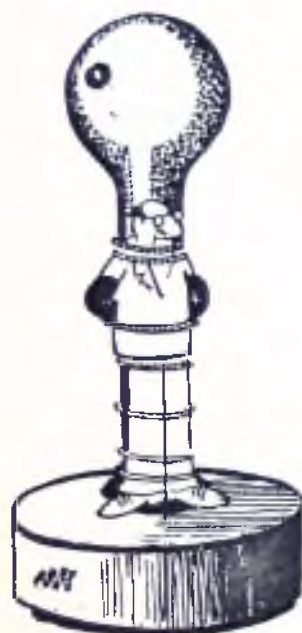
BEZ VĀRDIEM.

Z. ZJOMECKIS

— KAS SAŅEMS PRĒMIJAS, TO ESAM IZLĒMUŠI. TA-
GAD TIKAI JĀNOLEMJ, PAR KO.

I. B. GRATKOVSKIS

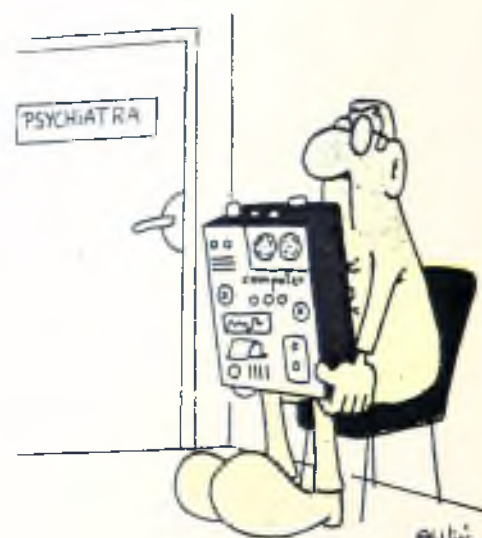
BEZ VĀRDIEM.

E. TOMENKO

BEZ VĀRDIEM.

A. STOKS

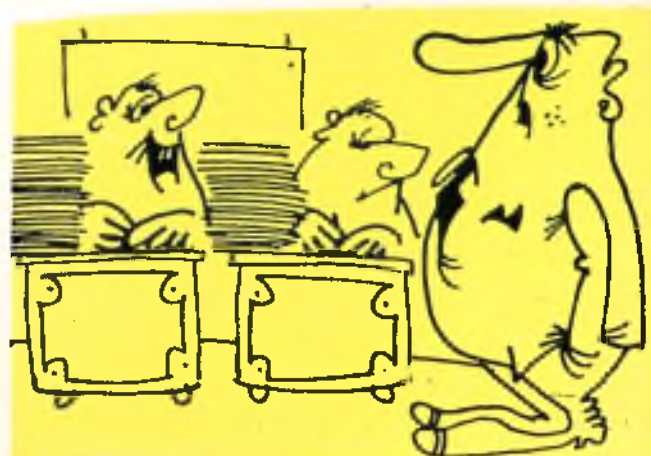
BEZ VĀRDIEM.

V. FUBLEVICS

— ESMU PĀRGĀJIS UZ STIKLA APGLEZNOŠĀNU!

K. BARANECKIS

— VAI DAUDZ PĀPĪRU IEKRĀJIESI
— LIKVIDESIM SABIEDRISKĀ KĀRTĀ, PRIEKSMIEKI!

L. SALCKIS

IZGLĪTĪBAS SLĀPES

Ja, ja, labdien... Ja... cik nu kuram tā diena laba. Ne, es neko. Nevar jau, zinat, ta divos vārdos visu izstāstīt. Nav neka briesmīga, protams, kur nu mūsu laikos vispār ņemsi isti briesmīgas lietas...

Ko tad jūsu atvasītes? Ak devītajā klasē abi divi? Tad jums gan labi, tad jums visas raizes vēl tālu priekšā. Kas zina, pa to laiku varbūt bērni kļūs apziņgāki, nebus ka tagad. Ka man.

Jūs jau pati zināt, es par izglītību un izglītotiem cilvēkiem stāvu un kritu. Viņi ir tie, kas virza mūsu attīstību, viņiem mēs esam visādu pateicību parādā... Un te jau nu ir tas bežu stāsts par maniem bērniņiem. Es, redzat, vienmēr biju domājusi — kā viņi no vidusskolas laukā, tā augstskola iekšā. Nu tas brīdis ir klāt, un es gribu, lai viņi padomā, lai apdomājas, kā pienākas, šādu svarīgu soli nevar spert, acis aizmiedzis... Beigās es vairs nenociešos un jautāju, uz kuru augstskolu tad, es jautāju, un uz kuru fakultāti? Man kā mātei viss ir svarīgi, audzināšanā nav sīkumu.

Ko viņi man atbild? Vispirms atļaujiet pastāstīt, ko tie bērni noskatījuši tepat blakusēta un pie kādam atziņām nākuši. Jums mati sacelsies stāvus!

Saprotat, mūsu kaimiņienei, tepat aiz sētas, bija dēls. Tas ir, ir vēl tagad, tikai pieaudzis, pašam bērni. Kad viņš vēl gāja skolā, vai varat iedomāties,

goda, mani bērni nav dzirdējuši neviena šikta vārda par inteliģenci! Tiesa, man ir brālens, kurš gandrīz pabeidza augstskolu, bet tad no augstskolas neatkāngu iemeslu dēļ sāka dzert. Viņa izricību esmu nosodījis vairākkārt un pavisam atklāti, vienmēr esmu aizradījis, ka viss būtu varejis notikt citādi, ja vien viņam pieticis uzņēmības un gribas iet pa ērkšķaino zīnību taku...

Un mani bērni, ko viņi saka?

— Ērkšķainā zīnību takā! Paldies! Lai citi tajā sabaksta rokas un kajās! — mana dārgā meita paziņo un skrien pie šuvejas pielaiot jauno bikškoslīmu.

— Kurš normāls jauns vīrietis velti kaut kādai stulbai zubrīšanai savus labākos gadus! — mans dēls rausta plecus. — To, kas mācas, pietiek tāpat, augstskolām durvis lauz laukā. Druzmieties, mamiņ, ir zem mana goda! — Un tik skatās pāri sētai, kur kaimiņš nupat atkal izvedis no stelinga savu luksu.

Sausmas! Es jautāju, kas tad kaiš tam pašam mūsu moskvičam, nu labi, tas nav pats pēdējais izlaidums, bet šis taču arī kaut kā janobranc! Es puikam saku, ak tad tev mūsu mašina nebija šikta, kamēr tas nelietis, tas spekulants vēl nebija to savu bleķu kastī iegādājies! Viņš nemaz neklausas, vai varat iedomāties?

Saprotat! Citādi, nekā to jau apskatījuši pirms viņiem, iespējams, daudz vecāki un arī inteliģentāki cilvēki!

Radu rakstu saviem bērniem. Mani miluliņi, nu kāpēc jūs arī to nevaretu?

Viņi knapi parlaiz acis pāri visnotaļ interesantajam rakstam (nē, es neizlasīju, bet skaidrs, ka interesants, citādi jau to avīzē nedrukātu) un atbild:

— Bet mūs tas nemaz neinteresē!

— Savādi, — es saku. — Visu domājošo pasauli interesē, bet jūs ne. Vai jums nav ne mazākās godkāres kriptiņas krūtīs? Vai nav vēlšanās būt kopā ar mūsdienu gaišākajiem gariem, lai lemtu par visas cilvēces likteniem? Cik labprāt to darītu es, ja vien man savā laikā būtu bijusi tā laime — kā tagad jums! — apgūt zinātnes! Bet vai tad man toreiz bija laiks, bija tādas iespējas? Kur nu! Jāstrādā bija. Pa siltumnicu jāraujas, tirgū jānīkst. Ši te mājiņa jāpeln. Pirmie gurķi, agrie tomātiņi, ziedīņi ziemas vidū, — par tiem rubliņi ripot ripot! Ak, kā man gribējās padziļināt savu izglītības līmeni, mācīties tālāk neklātienē, bet kur man bija ņemt tādas iespējas? Vajadzēja krāt priekš mašīnas. Jā, jā, priekš tas pašas, kura manam dēlam tagad liekas vecmodīga!

Es neesmu no pinkšķētājām, vēl vairāk, man organiski riebjas tādi laudis, kas pastāvīgi gaužas par

visi cili skolnieki sauca viņu par stulbeni, un es jums teikšu, tas nemaz nebija pārspīlēts! Un skolotāji pa to laiku gudroja, vai labāk nemainīt darba vietu un neparīet uz citu skolu: pašu stulbeni, varat saprast, no skolas izlingot viņiem nebija nekad cerību. Bet galu galā stulbenis skolu tomēr pabeidza, un viņa mamma aiz priekiem pasniedza visiem skolotājiem, kuri pielikuši vislielākas pūles stulbena izvilksanai, pa piecām lielziedainām rozēm katram no pašas necilās siltumnicas. Tā sakot, gais labs, viss labs, viņa bijušie skolotāji audzina citus audzēkņus, un mūsu kaimiņš arī ļoti iekārtojies un nesen pārveda mājās luksa žiguli.

Kāpēc es jums to stāstu? Nu tāpēc, ka no tā viss sākas! Nu kam viņam vajadzēja to luksu! Es saprotu, būtu nopircis parasto modeli, ar tādiem jau tagad visi celi pilni. Bet nē — luksu! Un tas nu spidina savus sonus caur latīņu sētu, vai es nebiju tālredzīga, kad toreiz teicu vīram: mūrē ķieģeļu sētu! Bet neizmēģēja jau.

Un kā tas lukss parādījās, tā maniem bērniem pavisam jauna valoda. Redzat, to tad arī sauc par apkārtnes kaitīgu ietekmi. Mani bērni, vai jūs varat iedomāties, mani bērni sakuši šaubīties par mācīšanas ietekmi! Ko lai es tagad daru? Griezties pie skolotājiem, ir veltīgi, viņi, nabadziņi, pārāk aizņemti ar mācīšanas un nesakmītais registrēšanu un parrēķināšanu. Kur nu viņiem ar audzināšanu nodarboties! Un turklāt avīzēs arī raksta, ka audzināšana ir ļoti svarīga. Ievērojiet, gan jums ir jāzina, ka šis raksts ir no redakcijas!

Kā jau mēs zinām, mūsu izglītība vienmēr turēta

Es vēl saprastu, ja maniem bērniem kaut kā trūktu, ja viņiem pašiem būtu jāpelnā tie bikškoslīmi un tās dzinienes un dievs vien zina, ka visus tos modernās jaunatnes apģērba gabalus sauc! Ejiet tik un studējiet, tagad jau universitatē cilvēks var iet, apģērbies ka patik, tagad jums nebus tā kā vidusskolas pirmajos gados, kad viena aprobežata klases audzinātāja sūtīja mūsu nabaga cālīšus atpakaļ uz mājām, tiklīdz ar viņu apģērbu kaut kas nebija pēc šīs nelaimīgas vecmeitas prātā! Es atceros, kada psihiska trauma tā bija visiem mūsu apkārtnes bērniņiem! Tagad ar to ir cauri, tagad velciet minikleitās un audzējiet matus pāri pleciem un ejiet uz augstskolu. Bet macieties tikai, ludzami, macieties, vai tiešām jums, jaunajiem, sirdis jau tā nocietējušas, ka gribat apbēdināt savus mīlošos vecākus? Kas jums, gruti augstskola pasēdēt, vai?

Nezinu, ka citi vecāki, bet es šai ziņā vienmēr esmu centusies būt iespējami progresīva. Man izglītība un izglītoti cilvēki vienmēr likušies kas augsts, cēls un skaists. Un šodien taču ir tādi laiki, kad inteliģentu cilvēku visādi atzīst un ciena, skatieties, visas avīzes pilnas ar izglītības jautājumiem! Tadā laikā, es saku, tadā laikā nemācieties ir grēks! Un augstskola vēl bez maksas! Es nezinu, kā tas ir ar citiem vecākiem, bet mani vienmēr pārņem kaut kādas savadas trisās, kad es avīzē izlasu par visādām radošās jaunatnes domu apmaiņām. Un kādi tik tur tie jautājumi! Jāpabrinās! Un kā viens jauns cilvēks ņem spalvu rokā un raksta uz redakciju: pēc manām domām, viņš raksta, šī lieta būtu apskatāma pavisam citādi, nekā te viens biedrs...

savām neveiksmēm. Cilvēks tāpēc ir cilvēks, lai virišķīgi tiktu pāri visādām nebūšanām, to es zinu no aforismu kopojumiem, kurus reizēm iespiež mūsu žurnāli. Ai, cik svētīgs darbs! Es vienmēr izlasu, un tad es šos izteikumus rakstu dāvināmās grāmatās, ļoti jauki iznāk, manas zināšanas visi apbrīno. Tad padomājiet tikai, cik tālu es dzīvē būtu tikusi, ja man būtu plaša izglītība!

Pag, ko es gribēju teikt? Jā, es neesmu no čīkstētājām, bet reizēm man rokas nolaižas. Par ko, par ko mēs ar viru visu mužu esam pūlējušies? Lai mūsu bērni beigās paliktu ar nieka vidusskolas apliecību, kad citi var lepoties ar augstskolas diplomiem? Es saprotu, ja tādas augstskolas nav, tad lai nav, vai mūsu senči kādreiz neiztika? Kā vēl iztika, un tādas mājas turklāt sabūvēja, tādas darbarīkus sataisīja, ka tagad tos ar uguni meklē un tik grūž iekšā Brīvības muzejā, es skolas laikos tur ar ekskursiju bijul! Bet, ja reiz tāda augstskola ir, tad vajag to apmeklēt! Iet visi, ejiet jūs arī, es saku saviem bērniem.

Vai es nesaku pareizi?

Tad, lūdzu, ejiet un studējiet, un lai man te vairs nav mute jādzisina! Citi vecāki var lepoties, ka viņiem dēls inženieris, meita ārste, bet man nav ko teikt, man mēle balta!

Grūti gan mūsdienās ar tādiem bērniem. Tu tik skaties un brīnies, kur viņi tādi izauguši, no kā viņi to iemantojuši!

Nē, tiešām rokas nolaižas. Savu sirdi tu viņiem esi atdevusi, lai par cilvēkiem pataisītu... Bet viņi tagad negrib studēt! Kā tad citi var, bet viņi ne? Vai tiešām viņi būtu par citiem bērniem sliktāki?

A. god. b. J. Mežapuķe!

Esam saņēmuši no Jums šāda satura vēstījumu:

«... žurnāla 1974. gada 23. numurā ievietots raksts «Mīla un viltus». Šajā rakstā attiecībā par mani teikts: «Neuzskaitīsim visus, bet minēsim tikai pašu Centrālās valdes priekšsēdētāju J. Mežapuķi. Viņš, plemēram, pērn gadā sevi stimulēja ar 865 rubļiem, lai skaitā — ar 100 rubļiem par piedalīšanos personīgi vadītajās valdes sēdēs.»

Par cik augstāk minētais, patiesībai neatbilstošais citāts satur manu cieņu aizskarošas ziņas, lūdzu Jūs pirmajā vai otrajā žurnāla «Dadzis» numurā, kas iznāks pēc tam, kad būsiet saņēmis šo manu iesniegumu, tās pilnībā atsaukt. Apsaukumam jābūt nepārprotamam, jo:

1) visas prēmijas, ko esmu saņēmis, man piešķirtas ar LPSR Dārzkopības un bīskopības biedrības Centrālās valdes lēmumiem. Šie lēmumi atbilst pilnīgi biedrības statūtiem un Nolikumiem par prēmijām. Visus šos lēmumus akceptējis un parakstījis republikas lauksaimniecības ministra vietnieks. Tātad es neesmu «sevi stimulējis»;

2) minēto summu esmu saņēmis nevis par vienu gadu (kas izriet no Jūsu žurnālā lietotā vārda «pērn gad»), bet par divu gadu darbu.

Ablem šiem momentiem jābūt atspoguļotiem apsaukuma tekstā.

Ja apsaukums žurnālā «Dadzis» netiks publicēts, savas cieņas aizstāvēšanai būšu spiests griezties tiesā.»

Ar jūsu atļauju, b. Mežapuķe, vispirms šo to precizēsim.

1. PAR PRĒMIJĀM.

To, ka Jums piešķirtas prēmijas, nemaz nav iespējams noliegt. Taču valdes lēmumu vien te ir par maz. Lai prēmijas varētu piešķirt, ir jābūt likumīgam pamatam un likumīgām iespējām to darīt:

a) jābūt Lauksaimniecības ministrijas apstiprinātam un ar Finanšu ministriju saskaņotam nolikumam par attiecīgu fondu izveidošanu, izlietošanu un prēmēšanas rādītāju uzskaiti. Lai cik bēdīgi tas būtu, b. Mežapuķe, Jūsu vadītajai Centrālajai valdei šāda apstiprināta un saskaņota nolikuma nav un nav bijis;

b) jābūt noteiktā kārtībā augstākā instancē apstiprinātam ražošanas plānam. Tāda plāna Jums tāpat nav un nav bijis. Un arī nevarēja būt, jo brīvprātīga biedrība nav ne ražojoša, ne tirgojoša organizācija.

Un kas no visa tā iznāk, b. Mežapuķe? Iznāk, ka visas prēmijas, ko biedrības Centrālā valde Jūsu vadībā piešķirusi gan Jums pašam, gan citiem valdes locekļiem, ir nelikumīgas.

2. PAR CENTRĀLĀS VALDES LĒMUMU ATBILSTĪBU BIEDRĪBAS STATŪTIEM.

Protams, lēmumi Statūtiem atbilst. Tikai kā ir ar pašiem Statūtiem? Kad Lauksaimniecības ministrijas kolēģija izskatīja Centrālās valdes finansiāli saimniecisko darbību, tā atzina to par neapmierinošu, lai gan biedrība 1973. gadā ietirgoja 3,6 miljonus rubļu. Tā kā peļņu guva, ļoti brīvi tulkot dažus Statūtu punktus un patvaļīgi nosakot produkcijas realizācijas cenas, kolēģija atzina par spēku zaudējušiem virkni Statūtu punktu un apakšpunktu. Jūs pats, b. Mežapuķe, šai kolēģijas sēdē bijāt klāt. Vai jums tas būtu jau piemirsies?

3. PAR PASSTIMULĒŠANOS.

Jā apgalvojam, ka visas prēmijas, ko esat saņēmis, ne tikai piešķirtas ar Centrālās valdes lēmumiem, bet ka šos lēmumus turklāt akceptējis un pa-

rakstījis lauksaimniecības ministra vietnieks. Pareizi, viss ir noticis tieši tā. Centrālās valdes locekļi Jūsu vadībā ļoti demokrātiski ar vienkāršu balsu vairākumu lēma par attiecīgu summu izmaksāšanu kā sev pašiem, tā arī Jums, b. Mežapuķe. Pēc tam šos lēmumus tik tiešām apstiprināja augstākā instancē. Atļausimies šeit izdarīt tikai vienu nelielu piebildi: b. Cirčenis, kura autoritāti Jūs izmantojat par vairogu, jo viņš neapdomīgi bija parakstījis augstāk minētos lēmumus, arī ir Jūsu vadītās Centrālās valdes loceklis.

Jums taisnība — vārdkopa «stimulēt sevi» var radīt pārpratumus. Bet ko lai liek tās vietā? Kā redzējām, vārds «prēmēšana» arī nav īstais. Varbūt Jums labāk patiktu šāds formulējums: «Nelikumīga naudas summa sadale Centrālās valdes locekļiem?»

4. PIEMAKSAS PAR KLĀTBŪTNI.

Savā iesniegumā Jūs prasāt «citātu», kas Jums nav paticis, atsaukt pilnībā. Taču tālāk, prasību precizējot, Jūs vairs nemināt 100 rubļus, kas Jums izmaksāti par piedalīšanos sēdēs. Katram gadījumam precizēsim arī šo jautājumu.

Lai vienkāršotu komandējuma naudas izmaksu Centrālās valdes locekļiem, kas uz valdes sēdēm ieradās no tāliem republikas novadiem, tās vietā sāka maksāt 5 rubļus par katru piedalīšanos valdes sēdē. Šis visnotaļ oriģinālais jauninājums, kam bija jāracionālizēja biedrības grāmatvedība, ļāva saņemt piemaksas arī Jums, b. Mežapuķe, lai gan uz sēdēm tepat Rīgā Jūs braucāt nevis no Liepājas vai Daugavpils, bet no Amtmaņa-Briediņa ielas. Tā kā Jūs turklāt esat biedrības Centrālās valdes priekšsēdētājs, kam par piedalīšanos sēdēs un to vadīšanu biedrība maksā algu, tad, pieņemiet mūsu apsveikumus, — par Jūsu tiešo pienākumu pildīšanu Jums ir maksāts divreiz!

5. KAS IZRIET NO VĀRDA «PĒRNGAD».

Ir tiešām nepatīkami, b. Mežapuķe, bet no vārda «pērngad» it nekas neizriet par Jūsu darbu. Ja šo vārdu ņem kontekstā «pērngadā sevi stimulēja ar 865 rubļiem», tad no tā izriet viens: 1973. gadā Jūs papildus pie algas no biedrības esat saņēmis 865 rubļus. Šis skaitlis ir ņemts no Jūsu parakstītās izziņas par izmaksām 1973. gadā, kas iesniegta Finanšu ministrijas revidentam. Tiesa, Jūs norādāt, ka 180 rubļi (aiļē «balva vai prēmija») saņemti par 1972. gadu. Nevienš to nav apstrīdējis. Bet paliek fakts, ka šos 180 rubļus Jūs saņēmt nevis 1972., bet 1973. gadā. Un tieši tāpēc Jūs pats šos 180 rubļus pieskaitījāt pie pārējām 1973. gadā saņemtajām «prēmijām», balvām utt.

6. CIENA.

Cilvēka cieņas pamatā ir viņa sabiedriski derīgais darbs, b. Mežapuķe. Cilvēku ciena par apziņīgu, godīgu izturēšanos pret saviem pienākumiem. Pretējā gadījumā cieņa zūd. Ja cilvēks savus pienākumus veic slikti, seko kritika. Jo, kā sacīts: ko sēsi, to plausi. Neko vairāk un neko citu šai sakarā pateikt nevar.

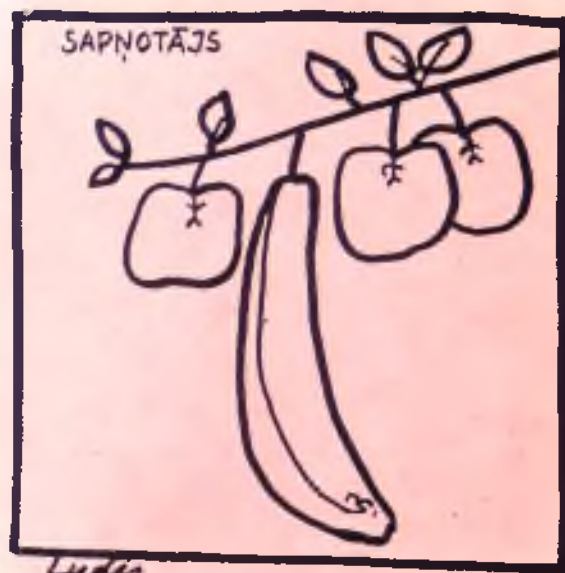
Raksts «Mīla un viltus» bija publicēts ar nolūku pamudināt mūsu republikas dārzkopjus aktīvāk rūpēties par to, lai Bīskopības un dārzkopības biedrības dārzā ziedētu tikai skaistas puķes un vairs nekuplotu naudas raušanas nezāle, kas tur bija ieviesusies. Tāpēc raksta autors īpaši neiedziļinājās ne biedrības, ne tās Centrālās valdes darbā. Spriežot pēc Jūsu iesnieguma, b. Mežapuķe, tas ir liels robs augstāk minētajā rakstā. Ceram, ka tagad šis robs ar Jūsu laipnu palīdzību zināmā mērā ir aizpildīts.

Ar cieņu
«DADZIS»

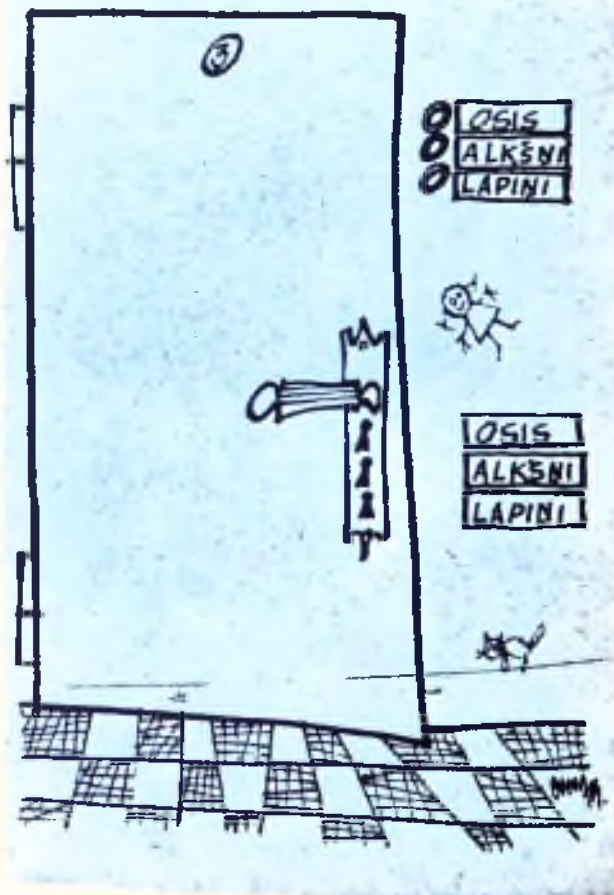
Ludis

L. BERZINS

Ludis

L. BERZINS

A. MUKANS

JA MĀJĀS GUL RĒĶINS NO ZOBĀRSTA

Mūsu prese jau rakstīja, ka automašīnu tirgotāji noklausās pircēju sarunas ar jūtīgu mikrofonu palīdzību, kas paslēpti izstāžu zālēs. Tas, protams, palīdz tirgotājiem uzzināt eventuālo pircēju domas un rezultātā veiksmīgāk pārdot mašīnas. Aiziesim uz kādu no izstāžu zālēm! Pievērsiet uzmanību laulātajam pārim, kas nu jau 20 minūtes aplūko un pēti dažādu marku automašīnas. No ofisa iznāk tirgotājs un saka:

— Nu, Fennij, kā jums patīk šis jaunais modelis «Mark-2 Panda»?

Sieviete uzmet viņam pārsteiguma pilnu skatienu.

— Kā jūs zināt, ka mani sauc Fennija?

— Jūsu vīrs Makkinlijs man to pateica.

— Nekā tamlīdzīga es viņam neesmu teicis, — vīrs iebilst. — Un, vispār, kā jūs zināt, ka mans uzvārds ir Makkinlijs?

— Patiesību sakot, es nezināju, bet uzreiz uzminēju. Pietiek uz jums paskatīties, lai tūlīt saprastu: jūs noteikti esat Makkinlijs, bet jūs — Fennija. Taču parunāsim labāk par automašīnu. Jūs laikam gribat pirkt to — tumši bordo krāsā ar nolaižamu virsu un brūnas adas sēdekļiem?

Fennija un Makkinlijs gluži apstulbuši raugās viens uz otru.

— Jā, mums šī krāsa patīk, — Fennija apstiprina. — Jūs laikam protat lasīt domas!

— Nostrādājiet šai darbā tik ilgi, cik es, tad jūs arī iemācīsities saprast, kāda krāsa kuram pircējam piestāv. Iši sakot — mums ir tieši bordo krāsas «Panda». Žēl, protams, ka ātruma pārslēdzējs nav pie stūres, bet jūsu sieva taču nemil šādus pārslēdzējus, jums nāksies ar to rēķināties, Makkinlij.

— Es zinu, ka Fennija necieš tādas ātruma pārslēdzējus, arī viņa zina, ka necieš, bet, velns lai parauj, kā jūs to zināt?

— Ātrāk ejam no šejienes prom! — Fennija čukst vīram.

— Pagaidiet, tirgotājs viņus aptur. — Es gribu ar jums vaļsirdīgi aprunāties. Jūs labi zināt, ka «Panda» jums nav pa kabatai. Viegli pateikt: «Pērciet «Pandu»!», ja mājās gul rēķins no zobārsta, kas laboja zobus jūsu dēlam Nikijam, ja jūsu meita Frida grib iestāties tik dārgā universitātē, kāda ir Oberlina, ja Fennijas mātei stāv priekšā žults pūšļa operācija... Starp mums runājot, pat, ja jums izdotos pārdot jūsu 1969. gada «Fordu», arī tad par «Pandu» nāktos piemaksāt ne mazāk par pieciem tūkstošiem dolāru.

— Kas jums tik pamatīgi par mums visu izstāstījis? — Makkinlijs jautā.

— Nevienam man neko nav stāstījis, un es jūs nemaz nepazīstu, vispār redzu jūs pirmoreiz. Bet parādiet man, lūdzu, Fenniju un Makkinliju, kam nav dēla Nikija un meitas Fridas, kas sapņo par Oberlinu.

— Vai es varu aprunāties ar sievu divatā? — Makkinlijs jautā.

— Protams, protams, — tirgotājs atbild un pazūd savā ofisā.

— Paklau, Fennij, šī vieta ir ļoti savāda. Viņš zina par mums vairāk nekā visi mūsu kaimiņi kopā.

— Jā, tiešām savādi, — Fennija čukstus atbild. — Jāpasaka viņam, ka mēs visu ļoti pārliksim un otrdien atnāksim vēlreiz.

Tirgotājs izlec no ofisa un kliež:

— Atnāciet labāk trešdien! Otrdien es nestrādāju, bet man ellīgi negribētos zaudēt tādus klientus!

A. POTEKOVSKIS
(«Sputnik», Varšava)

A L I Ņ Š

Veselības labad nelielā kompānijā gājām pastaigāties.

— Vairbūt iedziesim pa alinam? — baronese Soloveičika ierosināja.

— Es labprāt, — Bezpalčiks piekrita.

Laimīgā kārtā pāris soļus tālāk bija bāriņš. Pat no ārpuses ļoti patīkams.

— Piecus alus, — dzejnieks Košons pasūtīja.

— Man, lūdzu, siltu, — baronese piebilda. — Kaut kādas sērgas dēļ man sāp rīkle.

— Man arī siltu, — dzejnieks Košons teica.

Tūlīt noskaidrojās, ka neviens nejutās sevišķi labi.

— Piecus siltos, — maģistrs Konkuļčipaškis teica.

— Viss kārtībā, — ķelnere sacīja. — Mums ir tikai siltais alus.

Tas mūs visus nepatīkami aizskāra.

— Tas ir kā, tikai siltais? — dzejnieks Košons brīnījās. — Kā tas būtu jāsaprot?

— Normāli, — ķelnere atbildēja. — Mums nav iespēju alus dzesēšanai. Ledusskapis ir par mazu.

— Interesanti, — baronese teica.

— Kāda klientiem par to dala, ka jums ir mazs ledusskapis? — Bezpalčiks uztraucās. — Visā pasaulē pasniedz aukstu alu! Galu galā, kaut kādai alus pasniegšanas kultūrai ir jābūt!

— Ko jums vēl pasniegt? — ķelnere jautāja.

— Nenovirzīsimies no temata, — dzejnieks Košons teica ledainā tonī. — Fakts ir tāds, ka šeit neviens negrib likt alu ledusskapī un tāpēc klientiem jādzer sūs!

Ķelnere sabozās.

— Lūdzu neuzpūsties, — Bezpalčiks teica. — Lūdzu ar skaidru galvu novērtēt savu darbu. Visā pasaulē ir auksts alus, tikai mums jādzer silts, tāpēc ka jums, cienītā, un jūsu kolēģiem negribas ne pirkstu pakustināt.

— Tā tas diemžēl izskatās, — baronese Soloveičika piezīmēja.

— Velkamies progresam astē, — dzejnieks Košons nopūtās.

Stipri saērcināti, ierakstījām vairākus brīdinājumus sūdzību grāmatā un aizbraucām dzert alu uz restorānu «Kokoss».

Nepazīstamu krodziņu apmeklēšana tomēr ir riskanta lieta.

— GRIEZAM APKĀRTI TIE TUR NAV NO VAKARĒJIEM.

I. MELGAILIS

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Bellāstā (Ziemeļīrijā) notika savle-
sīgs vakars, ko bija organizējuši
«Anonīmo alkoholiķu asociācijas» iz-
dziedinātie dzērāji. Omulīgi pavadīš
vakara rezultātā viesnīcas bārs, kur
bija dzēruši izdziedinātie dzērāji, bija
izdzerts tukšs, pasākuma dalībnieki
piedzērušies līdz nesamaņai, bet dā-
mas sakāvušas.

Mančesterā (Anglijā) apcietināts vī-
rietis, kas namu sienas nolīmēja ar
plakātiem, kuru teksts bija šāds: «Uz
sienām līmēt plakātus aizliegts.»

Lai uzlabotu valsts finansiālo stā-
vokli, Lielbritānijas valdība ir pie-
ņēmusi lēmumu aizstāt gvardu sud-
raba trompetes ar apsudrabortām vara
trompetēm.

Neapoles (Itālijā) tuvumā kādā alā
sapulcējās astrologi, lai tur rastu
iedvesmu pareģojumiem. Divainā
kārtā zvaigžņu zīmju tulki nepare-
dzēja, ka no alas viņus padzīs žurku

armija, ko no gaisa atbalstīja sik-
spārņi.

Kanādā pašreiz valda liels satulums
par valdības rīkojumu aizliegt kara
flotes piederīgajiem valkāt bārdas.
Valdība pamato savu rīkojumu ar to,
ka flotes matroži bez bārdām izska-
toties tīrāki un glītāki.

Kādā Ķelnes (VFR) ēdnīcas skat-
logā ir izlikts plakāts ar šādu tekstu:
«Piedāvājam bumbiņas ar gaļas
smaržu, maksā tikai 1 marku gabalā.»

Angļu fermerim Viktoram Kreive-
nam-Hodžsonam bija apnikuši mū-
žīgie konflikti ar finansu nodaļu, tā-
pēc viņš pasludināja savu 100 ha
lielo saimniecību par neatkarīgu val-
sti. Par šo lēmumu viņš rakstiski in-
formēja Lielbritānijas premjerministru
un piesūfīja ANO lūgumu uzņemt
viņa valsti šajā organizācijā. Uz abām
vēstulēm fermeris atbildes nesaņēma,
tāpēc finansu nodaļa viņam atgādi-
nāja, ka tuvojas ienākuma nodokļa
maksāšanas termiņš.

Kāds Parīzes mākslas tirgotājs
iesniedzis sūdzību pilsētas maģistrātā
par vietējo ugunsdzēsēju komandu.
Ugunsgrēka laikā ugunsdzēsēji vis-
pirms steigusies glābt akta gleznas un
kailu sieviešu statujas. Šī lemesla dēļ
daudzi van Deika, Dīrera, Pikaso un

citu slaveno meistaru darbi krituši
liesmām par upuri.

Sveices augstākajai tiesai jāizlemj,
vai lieta jāizskata vēlreiz, ja tiesnesis
procesa laikā ir iesniedzies. Kaut kas
famlīdzīgs bija noticis Sjonā. Šo ap-
stākli izmantoja aizstāvis, lai apstrī-
dētu tiesas spriedumu. Savu viedokli
viņš pamatoja ar to, ka tiesnesis «uz
laiku nav bijis klāt tiesas sēdē».

Mazas Nīderlandes pilsētiņas no-
malē pārbaudot kāda vieglā automo-
bija bagāžas nodalījumu, autoinspek-
tors atrada 3 ceļa zīmes, kas iero-
bežo braukšanas ātrumu. Automa-
bija īpašnieks atzinās, ka, braucot cauri
pilsētiņai, viņš bijis pārsniedzis at-
ļauto ātrumu un, pamanījis, ka radara
ierīces konstatē viņa pārkāpumu, at-
griezies notikuma vietā un nomontējis
ceļa zīmes.

Džersijas salas (Anglijā) sakaru no-
daļas telefona centrālē pārspēj pati
sevi abonementa maksas piedzišanā.

Tā ir ne tikai piesūfījusi sev prasību
samaksāt par dienesta telefona lie-
tošanu, bet pat atgādinājumu, ka
parāds nekavējoties jādzēš. Pasts
nogādāja tos atpakaļ ar piezīmi, ka
adresāts nav atrodams.

Ar asarām acīs 44 gadus vecā an-
gliete Doroteja Bertona nosvinēja
savu jauno pasaules rekordu —
2 stundu laikā viņa bija nomizojusi
28 kg sīpolu.

Kādā skaistā vietā, no kuras pave-
ras brīnišķīgs skats uz Kannām (Fran-
cijā), novietots plakāts ar šādu tekstu:
«Par skaistumu jāpateicas viesnīcai
«Splendid». Turpat apakšā kāds pie-
rakstījis klāt: «Un mazliet arī dabai.»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Pagājušā gada 20. numurā «Dadzis» uztraucās par nebūšanām Saldus Starp-
kolhozu celtniecības organizācijā.

Starpkolhozu celtniecības organizāciju Republikāniskās padomes priekšsē-
dētāja vietnieks b. Niedols atbild, ka Saldus SCO esot uzdots veikt papildu
pasākumus, lai objektos uzlabotu darba organizāciju, kā arī disciplīnu. Kon-
trolēt minēto pasākumu izpildīšanu uzdots Ražošanas pārvaldes vecākajam
inženierim b. Joklam.

21. numurā «Dadzis» nepatika satiksme Balvu rajonā.

Autotransporta un šoseju ministrijas Pasāžieru pārvadājumu pārvaldes
priekšnieks b. Pospelovs atzīst, ka maršrutā Balvi—Vilaka rītos un vakaros
braucis tikai viens autobuss. Sakarā ar vadītāju un rezerves autobusu trūkumu
atklāt jaunu maršrutu pašreiz neesot iespējams. Kad Alūksnes ATU-12 nokom-
plektēsot vadītāju kadrus, satiksme pa maršrutu Alūksne—Baltinava caur
Balviem un Vilaku tiksot atjaunota.

Kaut nu šī nokomplektēšana neievilktoš pārk ilg!

22. numurā «Dadzis» pabakstīja Rīgas Rūpniecības uzņēmumu celtniecī-
bas trestu sakarā ar pārmērīgu ietilgušo Kandavas ielas asfaltēšanu, jo uzlauzīd
astalta dēļ bija slēgta dzelzceļa pārbrauktuve.

Minētā tresta 7. celtniecības pārvaldes priekšnieks b. Sarva ir solījis
astalta segumu atjaunot līdz 1974. gada 25. decembrim.

Tas ir labi, bet segumu vajadzēja atjaunot vismaz gadu ātrāk!

23. numurā «Dadzis» kritizēja nelāgo kārtību kartupeļu lezmošanā Cēsu
rajona Leņina kolhozā.

Šī rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Pavlovitš
atbild, ka sēklas kartupeļu glabāšanu Leņina kolhozā pārbaudījuši komisija,
lai segtu radušos zaudējumus, sēklkopības agronomi Sūmanei, galvenajai
grāmatvedei Irbēnai un valdes priekšsēdētājam Rīzumam izdarīts uzrēķins
trešdaļas mēneša algas apmērā. Tagad sēklas kartupeļi kolhozā pārlasīti un
leziemoti atbilstoši prasībām.

— JAUKA VIETIŅA, VAI NAV TIESAI TIKAI LĪDZ PUSDIENU BEIGĀM NE
VĀRDA PAR IZJUUKUŠO NATO DIENVIDU FLANGU!

«Punch», Londona

ĀRZEMJU HUMORS

Ull-Toll

«New Yorkers», Ņujorka

— VISPIRMS ES DABOJU BUNGAS, BET PĒC TAM DIVAS PĻAUKAS PAR TO, KA VISUS SACĒLU KĀJĀS...

«Panoraman», Roma

— TĀ VIŅŠ GUĻ KOPŠ BRĪŽA, KAD UZZINĀJA, KA IR VIENS NO DESMIT AR NODOKĻIEM VISVAIRĀK APLIKTAJĒM CILVEKIEM PASAULĒ!

«Punch», Londona

— TU TAČU VIŅAM ATKAL ESI IEDEVIS MELNO HAVANNU! VIŅA VECUMĀ PIETIEK CIGARETES AR FILTRU!

«Nebelspalier», Roršaha

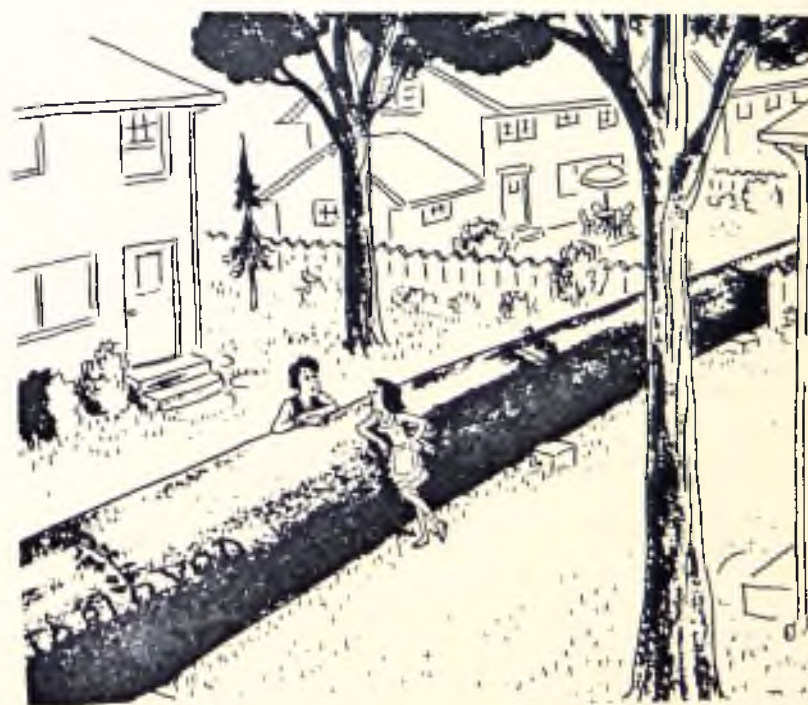
— TAGAD BŪA MANA KĀRTA PĀRSNIEGT DIENESTA TIESTĪBAS!

«Punch», Londona

BEZ VĀRDIEM.

«Bohemia», Havanna

MODERNIE LAIKI.

«New Yorkers», Ņujorka

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, M. Līmane (atb. sekretāre), I. Livšics (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226908 Rīga-PDP, Vaļņu ielā 2. Tālruni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 21-32-20. Nodots sarakšanai 1975. g. 22. janvārī. Parakstīts iespēšanai 1975. g. 3. februārī. 2,8 uzsk. iespiedi.; 3,78 izd. l. Ofseta papīrs 70×108/8. Metiens 101 000 eks. Iespēsts Latvijas PSR Ministru Padomes Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā, Vientības gatvē 11. Pasūt. Nr. 35. JT 00215, Cena 20 kap. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Жизнь сатиры и юмора «Дедзиса» («Чертополоха»). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, Рига, ул. Пилс, 23. Адрес редакции 226 908 Рига ПДП, ул. Вальню 2. Отпечатано в Рижской Образцовой типографии, Рига, Венибас гатве, 11. 2,8 усл. печ. л. 3,78 изд. л. Тираж 101 000 экз. Цена 20 коп.

Ko tu filmē? Sefs trieku dabūs, kad to atkal ieraudzīs!